

Vyasa Bodhini.

(Second Part)

BY

R. Vadivolu Chettyar.

విశాఖాక్షరములు. ల. ౧

శ్రీ వాదీవులు శెట్టయ్య

వెంకటేశ్వరం, గుంటూరు

1916.

Price.

[No. 4.]

IV. c. 28. 2.

வாயாச போதினி.

[இரண்டாம் பாகம்.]

2131

1. அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்.

முக்கள் முன்னறிதது வணங்குவதற்குரிய தெய்வமதாயும் தந்தையுமே யாம். முன்னர்த் தாயினது அன்பும், பின்னர்த் தந்தையினது அன்பும் மைந்தரிடத்து உண்டாவதாக விருத்ததல்பற்றி அன்னைமுன்னும் தந்தையை பின்னும் வைத்து ஒளவை பிராட்டியார் தாமருளிச்செய்த கொன்றைவேந்தனில் 'அன்னையும் பிதாவு முன்னறி தெய்வம்' என்றருளிச்செய்தனர். அன்னை தந்தையர் தம்மீது செய்துவரும் அன்பினை மைந்தர் அங்கு கவனித்துப் பார்ப்பாராயின், அன்ன தந்தையர் போலுதவி செய்து தம்மைக் காப்பவர்களை நெருங்குநிலரென்பது நன்கு விளங்குவதாம். கடவுள் இருக்கிறபங்கு வாயிலாக அறியப்படாதவராக விடுதலின, அவரை நாம் நேரே காண்பது முடியாது; சிவநம்மீது செய்யும் கருணையினை யோ நாம் குறிப்பிட விரிவது முற்றுங் கூடாத தாம். கடவுள் ஓரறிவு முதல் ஓரறிவு சுறுகவுள்ள எல்லாவுயிர்களுக்கும் தாய்போலும் தந்தைபோலும் இருந்து கருணை செய்வதைக்குறிப்பிட்ட பிறிவது நம்மீனார்க் கியலுவதாமோ? கடவுள் தாம்

போலும் தந்தைபோலு மிருந்து எல்லா வயிற்றுக்குள் :
கருணை செய்கின்றாரென்பது தாய் தந்தையரை பிரத
யட்ச தெய்வமாக அறிந்து வழிபடுபவர்க்கன்மமற்ற
யவர்க்கு ஒரு வாற்றானும் விளங்குவதில்லைபாம்

உடம்பு செவ்வையாக விருந்தாற்றான் உணர்வு
செவ்வையாக விருப்பதாம். உடம்பு வாத பித்த முதலிய
நோய்களாலோ உணவின்மை முதலியவற்றாலோ துன்
புறும் பொது உணர்வு நன்னிலை பெறாது கலக்க முறு
வது நம்மனோர்க்கு நன்கு விளங்கிய விஷயமாம். உடம்
பை நன்றாகப் பாதுகாத்து வளர்த்து வருபவர்தாம்
உணர்வை நன்றாகப் பாதுகாத்து வளர்ப்பதற் குரியவ
ராவர். உடம்பினை வளர்ப்பது உணர்வினை வளர்ப்பதற்குக்
காரணமாம்; உணர்வினை வளர்ப்பது இகலோக சுகத்தை
யும் பரலோக சுகத்தையும் மோட்சத்தையு மடைவதற்
குக் காரணமாம். நமது உடம்பைப் பிறந்தபோது
கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து வளர்த்தவர் யார்? பிள
நமது உணர்வினைக் கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து வளர்க்
தவர் யார்? என்று நன்கு சிந்தித்து நோக்குவோர்க்கு
அவர் முறையே தாயும் தந்தையுமாவ ரென்பது நன்கு
விளங்கும். உடம்பை வளர்த்தாலன்றி உணர்வை வள
ர்த்தல் கூடாமையின், உடம்பை வளர்க்கும் தாயை முன்
னும் உணர்வை வளர்க்கும் தந்தையைப் பின்னும்
வைத்து அவரிருவரும் முன்னறி தெய்வ மென்ற கூறட்
படுகின்றனர். பிள்ளைகளைத் தாய் அமுதாட்டிச் சீராட்டி
டிப் பாராட்டி வளர்த்து வருகின்றதையும், தந்தை
தவிர காரியத்திற் செல்லுதலைத் தடுக்கச் செய் காரிய
த்திற் செலுத்தி வருகின்றதையும், நாம் நன்றாகக் கூ
னித்து நோக்குவோமாயின், அவர்கட்கு அன்னை த

தையரன்றி மற்றவர் முன்னறி தெய்வங்க ளாகா
ரென்பது மாறுபாடின்றி விளங்குவதாம்.

தாய் உடம்பை யமுதூட்டிச் சீராட்டிப் பாராட்டி
வளர்த்தும், தந்தை தனிகாரியத்திற் செல்வ தொழித்
துச் செய்காரியத்திற் செலுத்தி அறிவை வளர்த்தும்
வந்தமையற்றான், நாம் உபாத்தியாயர் வாயிலாக பல
விஷயங்களை யறிவதற்குரியவ ரானோம். தாய் தந்தை
யர் நம்மைப்பற்றிக் கவலைகொள்ளாது அசட்டையாக
விருந்து விடுவார்களாயின், நாம் முன்னுக்கு வரு
வது எவ்வாற்றாலாம்? அப்பிரத்தியட்சமாய தெய்வத்
தை யறிவதற்குரிய வழியைத் தாய் தந்தையர் பிரத்
தியட்ச தெய்வமாக விருந்து காட்டுகின்றனர். எத்
தாய் தந்தையர்க்கும் பிள்ளை நோயுடையவனாகவும்,
தெய்வபக்தியில்லாதவனாகவும், கல்வியறி வில்லாதவனா
கவும், வறியவனாகவு மிருக்க விருப்பமில்லையா னெ
ன்பது சிந்திது கவனித்துப் பார்த்து வருவோமா? விள
ங்குவதாம். தம்முடைய பிள்ளையி ன் விருத்தியி
லேயே கண்ணுங்கருத்துமாக ஈடுதவரும் தாய் தந்
தையர் போலப் பிரத்தியட்ச தெய்வம் வேறு யவிரருத்
தல் கூடும்? அப்பிரத்தியட்ச தெய்வத்திற்கு வணக்க
முடையவராக ஒழுக்கின்றவர் அப்பிரத்தியட்சமான
கடவுளருளுக்குப் பாத்திரராவது தவறாததாம். ஆசா
ரக்கோவை “தந்தையர் தாயர் தொழுதெழுக்” என்று
கூறுவது மேற்கூறியதை வற்புறுத்துவதாம்.

பிள்ளைகள் தாயை யுணர்ந்த பின்னரே தந்தையை
யுணருகின்றவராக விருத்தலால், முன்னறி தெய்வங்களா
கிய தாய் தந்தையர்களுள் தாய் முன்னர் முன்னறி
தெய்வமென்றும், தந்தை பின்னர் முன்னறி தெய்வம்.

றும் உணர்தல்வேண்டும். தாய் தந்தையரை முன்னறி தெய்வமாகக் கொள்வதாவது அவர்களைப் பிரத்தியட்ச தெய்வமாகவேண்ணி வழிபாடுசெய்து வருவதாம். தாய் தந்தையர் உயிருடனுள்ள காலத்தன்றி யிறந்த காலத்திலும் அவர்களை மறவாது போற்றிவருவதே நல்ல பிள்ளைகளின் இயக்கணமாம். 'அன்னையும் பிதாவு முன்னறி தெய்வம்' என்று ஓளவைப் பிராட்டியா ரருளியதன் மேன்மை குறிப்புவகையாகத் தமது தாய் தந்தையரின் பெயர் விளங்க "அகா முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு" என்று திருவள்ளுவர் தமது நூலின் முதற்குறளிற் கூறியிருப்பதனால் நன்கு விளங்கும். (திருவள்ளுவர் தாயின் பெயர் ஆதியாம், தந்தையின் பெயர் பகவனாம்).

பாரதம் ஆரண்ய பருவத்திலுள்ள தர்மவியாதன் தாயைப் படித்தாய் பார்ப்பவர்க்கு அன்னையையும் பிதாவையும் முன்னறி தெய்வமாகக் கொண்டொழுதுவது ஒவ்வொரு காலத்தும் இன்றி யமையாத கடமையென்ப தினிது என்பது உட்கூறும்.

கூர்ய புராணம்.

"தாயினிற் சிறந்த தெய்வ மிலையுயர் சுந்தை
ரின, ரயந் குரு மிலை".

காசிகாண்டம்.

"தந்தைய்ப்பணிக் செய்யுந் தவமலாற் றவம்வே றில்லை
மைந்தற்க்கிதிக ளனும் வணங்குவர் தாயைத் தந்தை
அந்தமநீரையே போற்றல் வேண்டுமற் றுத றன்னால்
சின்னையுணரிற் றுயே தந்தையிற் சிறந்தாள் மன்னே."

பன இங்குக் கவனித்தற் பாலனவாம்.

2. ஆலயந் தோழுவது சாலவு நன்மு.

உலகந் தோழுவது நான் முதற்கொண்டதுகாறும், கடவுள் ஒருவருண்டு; அவர் தம்மையன்போடு வழிபாடு செய்கின்றவர்க்கு அளிக்கும் பங்குவதற்குக்கேற்பப் புத்தியையும் முத்தியையும் அருளுகின்றாரென்றும் நம்பிக்கையுடையார் யாவரும் கடவுளை நோக்காதவரான விடத்திருந்து தியானித்து வருகின்றன ரென்பது மிகு பிரசித்தமாய விஷயமாம். கடவுள் அப்பில் உப்புப்பொன்று எங்கும் ஏகராமாய விளங்குகின்ற ராயினும், அவரை நினைத்த விடத்தில் தியானிப்பது நம்மனோர்க்குக் கூடாததாமென்றுகருதி, உகையல்பு, உயிரியல்பு, கடவுளியல்பு முதலியவற்றை நன்குணர்ந்த பெரியார் சால்கேசரிமித்தங்குக்கேற்றவாறு வெவ்வேறு திறத்தினவாய ஆலயங்களை நிறுப்பிக்கொண்டார்கள். ஒவ்வொரு ஆலயத்தையும் நாம் நன்கு கவனித்துப்பார்ப்போமாயின், அஃது ஏதோ ஒரு பெரிய தத்துவத்தை விளக்குவதற்காகவே அமைக்கப்பட்டதென்பது நமக்கு நன்கு விளங்குவதாம். ஆரிகள் வழிபாடுசெய்யும் ஆலயங்களுட் சென்று நன்குள்ள அபையப்புக்களை நோக்குவோமாயின், அத் தத்துவம் மிக எளிதில் விளங்கும். சிவாலயத்தில் துவஜஸ்தம்ப மிருப்பதையும், நந்தி சிவலிங்கத்தை நோக்கியிருப்பதையும் சிறிதுற்று நோக்குவோமாயின், கடவுளைத் தியானிக்கும்போது துவஜஸ்தம்பம் போன்று அசையா திருத்தல் வேண்டும்; நந்திபோன்று மனம் கடவுளை நோக்கியிருத்தல் வேண்டுமென்றற் றொடக்கத்தன விளங்குவனவாம். இவ்வாறே ஒவ்வொருபுறத்தையும் நம்மக்குக் கடவுளை வழிபாடு செய்யும் முறைகளை நன்கு

விளங்குவதாக இருக்கின்றது. இத்தத்துவங்களை நன்கு உணராதவர்கள் ஆலயங்கட்குச் சென்று கடவுளை வழிபடுவதுபற்றி அருவருப்புக் கொள்ளுகின்றனர். ஆலயத்திற்குச் சென்று கடவுளை வணங்குவ தெற்றிற்கு? வீட்டிலிருந்தே கடவுளை வணங்குவது கூடாதோ வெனின்? வீட்டிலிருந்து கடவுளை வணங்குவது நம்மனோர்க்குப் பெரும்பான்மையும் அமையாததாம்.

வீட்டிலிருக்கும்போது நம்மனோர்க்குப் பெரும்பான்மையும் குடும்பத்தைப் பற்றிய கவலையே யுண்டாவதன்றிக் கடவுளைப் பற்றிய சிந்தனை யுண்டாவதில்லையென்பதற்கு ஒரு சாட்சியும் வேண்டிவதில்லையாம். நாம் வீட்டிலிருக்கும்போது என்ன செய்கின்றோம்? எதுபற்றிப் பேசுகின்றோம்? எதனை நினைக்கின்றோமென்று சிந்தித்து கவனித்துப் பார்ப்போமாயின், அவையெல்லாம் பெரும்பான்மையும் குடும்பத்தைப் பற்றியனவாகவே யிருக்குமென்பது பிறழாது விளங்கும்.

குடும்பக் கடலுள் முழுகிப் பரலோகத்தையடைவது பற்றிச் சிந்தித்துச் சிந்தனைசெய்யாது தம் வாழ்க்கையை வினாசாகக் கழிப்பவர்கள் சில போதாவது கடவுளை வழிபட்டு நற்குடி யடைவார்களாக என்னும் நற்கருத்துடன் பெரியோர்கள் ஆலயங்களை யேற்படுத்தினர். இவ்வாலயங்களை யேற்படுத்திய காலத்தை வரையறுத்துக் கூறுவது ஒருவாற்றினும் முடியாததாம்.

கடவுளொருவருண்டு; அவர் தவறு செய்பவரைத் தவறாது தண்டிப்பவர்; அவர் தம்மையன்போடு வழிபடுகின்றவர்கட்கு அவர் வீரும்பியவற்றையெல்லாம் தகுதியறிந்து தருகின்றாரென்னுந் தீர்மானமுடையவரில்லாத

கால மின்மையின், ஆலயமில்லாத காலமுமில்லையாம். மேற்கூறியதீர்மானமுடையவர்கடவுளை வழிபாடுசெய்ய ஏற்படுத்திய இடமே ஆலயமாம். இவ்விடத்தை வீட்டின் கண் ஏற்படுத்துவது பலவாற்றானும் தகுதியில்லாமையே நோக்கி ஒரு தனியிடம் அதற்கென் றேற்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறேற்படுத்திய இடம் ஆலயமென்று தொன்று தொட்டுச் சொல்லப்பட்டு வருகின்றது. சூரியனைச் சுற்றிப் பூமி சுழலுதலும், பூமியைச் சுற்றிச் சுந்திரன்சுழலுதலும், இவைபோன்ற பிறவும் எவ்வாறு தொன்று தொட்டு நிகழ்ந்து வருகின்றனவோ, அவ்வாறே ஆலய வழிபாடும் தொன்று தொட்டு நிகழ்ந்து வருவதா மென்பது மக்களியல்பினை நோக்கினால் நன்கு விளங்குவதாகும்; ஆனால், அவ்வாலயங்களும் வழிபாடுகளும் காலதேச நிமித்தங்கட்கேற்றவாறு பல திறத்தன வாக இருப்பனவாம். இவை பல திறத்தனவாக விருப்பினும், இவற்றின் நோக்கம் கடவுளை யடைவதையே முக்கியமாக யுணர்த்துவதாக விருத்தலின், எவ்வாலயத்தையும் எவ்வழி பாட்டையும் ஒருவகையானும் திந்திப்பது கூடாது. எம்மதத்தர் ஆலயமும் கடவுளை வணங்கி அவரை யடையும் வழியைக் குறிப்பு வழியாக யுணர்த்துவதாக அமைந்திருத்தலின், பிறர் வழிபடும் ஆலயத்தை மறந்தும் இகழுதல் செய்யாது, நாம் நமக்கென் றேற்படுத்தியுள்ள ஆலயத்திற்குச்சென்று குடும்பக் கலை யொழியக் கடவுளை மனமொழி மெய்கள் மூன்றும் ஒருமுகப்பட்டு நிற்க வணங்கிவருதல்வேண்டும். நாம் கடவுள் அருந்தரா (முடிவற்றவராயிருத்தலின், அவரை வழிபடுதற்குரிய மார்க்கங்களும் அருந்தமாயிருக்கின்றன; நதிகளனைத்திற்குங்

கடலே முடிவிடமாக விருப்பது போல மார்க்க மனைத் திற்கும் கடவுளை முடிவிடமாக விருக்கின்றாரென்று நிச்சயித்து, அவ்வாறு வணங்கி வருவோமாயின், மனம் ஒருமுகப்படுவது பெற்றுக் கடவுளருளுக்குப் பாத்திர ராதற் குரியவராவோம்.

நாம் நம் வீட்டிலிருந்து கடவுளைக் குறித்த நேசத்தில் வழிபாடு செய்தல் கூடாதோ? ஆலயத்திற்கேன் போதல் வேண்டுமென்று வினாவுதல் கூடும். இங்கு வீடு என்னும் பதம் கிறிதலை யென்னும் பொருளுடையதாக விருப்பினும், அது நமக்குப் பந்தத்தையே மேலும் மேலும் விளைவிப்பதாக விருத்தலின், அதன்க ணிருந்து எவ்வாறு கடவுளைச் செவ்வையாக வழிபடுதல் கூடும்? வீட்டினை நன்றாகக் கட்டல்வேண்டும்; வயலுங்கெருவினை நன்றாகப்போடல் வேண்டும் என்றற் றொடக்கத்து விய வகாரத்தை நெய்விட்ட நெருப்புப்போல வளரச்செய்து பந்தத்தை மிகுவிக்கும் வீட்டின்க ணிருந்து கடவுளை வழிபடுவது நம்மனோர்க்குமுடியாத காரியமாம்; ஆகவே, நாம் மனம் ஒருமுகப் பட்டுக் கடவுளை யடைதற் பொருட்டு ஆலயத்திற்குச் சென்று கடவுளைப் பெரியார் கூறிய வாறு வணங்குதல் வேண்டும் இங்குப் பெரியாராவார் முக்கியமாக நமது தந்தையாரேயாவார். அன்னையார் வாயிலாகத் தந்தையா ரிவரென்றறிந்தாற் போலத் தந்தையார் வாயிலாகக் கடவுளிலவரென் றறிதற்குரியவராக இருக்கின்றோம். நம்மனோர்க்கு அன்னையார் தந்தையாரை யறிவிப்பதும், அவர் கடவுளை வழிபடு மார்க்கத்தை யுணர்த்துவதும், தொன்று தொட்டு நடைபெற்று வருதலின், நாம் கடவுளை வழிபடுமிடமாகிய ஆலயமும் தொன்றுதொட்டி ருத்தல் வேண்டுமென்பது சொல்லா

மலே விளங்குவதாம். தொன்று தொட்டு நடைபெற்று வரும் ஆலய வழிபாட்டால் வீரையும் நன்மையை ஆஸ்திகர் யாவர்க்கும் ஞாபகப்படுத்துவதற்காகவே இன்ன ஆலயமெனக் குறிப்பிடாது பொதுவாக “ஆலயந் தொழுவது சாலவு நன்று” என்றருளிச் செய்தார், நம்ஞானத் தாயாகிய ஓளவைப் பிராட்டியார். ஆலயம் என்பதன் பொருள் தங்குமிடம் என்பதாம். யார் தங்குமிடம் என்னும் வினாவிற்கு விடை கடவுள் தங்குமிடம் என்பதாம். அஃதாவது கடவுள் தங்குமிடமென்னும் பொருளுடையதாம் கோவில் என்னும் சொற்றொடராம். (கோ-கடவுள், இல்-இடம்). உயிர் உடம்புமுற்றும் வியாபித்திருப்பினும், இருதய கமலத்தின் (மனத்தின்) கண் விசேடமாக விளங்குவதுபோல, கடவுளும் உலக முற்றும் வியாபித்திருப்பினும் ஆலயத்தின்கண் விசேடமாக விளங்குகின்றார். அவர் அங்கு விசேடமாக விளங்குவதாற்றான் பக்தியோடு வழிபடுபவரது மனம் அங்கு விரைவில் ஒரு முகப்படுகின்றது. சூரியனது கிரணம் சூரிய காந்தக் கண்ணாடிவாயிலாக விசேடமாக வெளிப்படுவது போல, கடவுளது கருணையும் ஆலயவாயிலாக விசேடமாக வெளிப்படுகின்றது. இப்பிறப்பின் பயனை ஆலயத்திற்குச் சென்று கடவுளை வழிபடாதவர் ஒருவகையான மடைவதில்லையாம். புறத்தேயுள்ள ஆலயத்திற்குச் சென்று அங்கு உருவமாகவோ அருவமாகவோ இருப்பதாகப் பாவிக்கப்படுங் கடவுளை ஆசை கோபம் அகந்தை முதலியவற்றை யொழித்து, மனத்தாற் சிந்தித்து வாயால் வாழ்த்திக் காயத்தால் வணங்கினாற்றான், அகமாகிய (உடம்பாகிய) ஆலயத்தில் ஆநந்த சொருபமாயெழுந்தருளியிருக்குங் கடவுளை விரைவிற் காணுதல் வாய்ப்பதாம். கடவுள் சுத்தராகவிரூப்பதால், நாம் அவரை

வணங்க ஆலயத்திற்குப் போகும்போது சுத்தராகவே போதல் வேண்டும். சுத்தமுடையார்க்கும் சுத்தமுடையார்க்குமன்றி, அசுத்த முடையார்க்கும் சுத்தமுடையார்க்குஞ் சிநேக முண்டாவ தொருபோதுமின்றன்றோ? நாம் ஆசை கோபம் அகந்தை முதலியவற்றால் அசுத்த ராக விருக்குமளவும், கடவுளது சிநேகத்தைப் பெறுவது கூடாததாம். இதுபற்றித் தான் பெரியார் ஆலயத்திற்குப் போம்போது ஸ்நானஞ்செய்து, நல்லுடைதீர்த்து, நற்சிந்தையோடு போதல் வேண்டும்; அங்கு அசுத்தமாய் செயல்களுள் ஒன்றுஞ் செய்தல் கூடாதென்று கட்டளை யிட்டனர்.

“வாழ்த்த வாயு நினைக்க மடநெஞ்சந், தாழ்த்தச் சென்னியுந் தந்த தலைவனை (கடவுளை)” மன மொழி மெய்கள் ஒரு முகப்பட்டு வணங்குவதற்கிடம் சிறப்பு வகையாக ஆலயமன்றி மற்றொன்றுமாகாமையின், குறித்த காலத்தில் ஆலயத்திற்குச் சுத்தமாகச் சென்று சர்வமதத்திற்குஞ்சாட்சியாக விருந்து அநுக்கிரகஞ் செய்யுங்கடவுளை மன மொழி மெய்களொத்துவர மிகவும் வணங்குவது நம்மனோர்க்கு அத்தியாவசியமான கடமையாம். இஃதில்லாவிட்டால், நாம் நற்கதி பெறுவது ஒருவாற்றானு மின்றும். இதுபற்றித்தான் உலகநீதி “கோயிலில்லா ஊரில் குடி யிருக்க வேண்டாம்” என்று கூறுகின்றது.

எங்கும் எள்ளிலெண்ணெய் போல வியாபகமாயிருக்குங் கடவுளை யோரிடத்திருப்பதாகப் பாவித்து வணங்குவது தவறாகாதோ வெனின், இது தியான விலக்கண மறியாதவரது கூற்றும். கடவுளை இருதயம், கண்டம், புருவமத்திய மென்னு மிடங்களுள் யாதாவ

தோரிடத் திருப்பதாகப்பாவித்தா லன்றி வேறு வகையாகத் தியானிப்பது கூடாமையின், தியானத்தின் பொருட்டுக் கடவுளுக் கோரிடத்தைக்கம்பிப்பது ஒருவாற்றானுங் குற்றமுடைய தன்றும், சுருக்கமுடையது பெருக்கமா யிருத்தற்குரியதாகாது; பெருக்கமுடையது சுருக்கமாகத் தோன்றுதற் குரியதாமென்பது விளங்கினால், ஆலயத்தில் கடவுளிருப்பதாகப்பாவித்து வணங்குதல் தவறுடையதாகா தென்பது விளங்கும். பெருக்க (வியாபக)மாயுள்ள ஆகாயம் ஊசியின் காடில் சுருக்கமாகத் தோன்றுவதுபோல, பெருக்கமாயுள்ள கடவுளும் ஆலயத்தில் சுருக்கமாக விளங்குகின்றார். மோகத்தின் வசப்பட்டுச் சுருங்கிய வடிவினராக விளங்கும் நாம் வியாபகமாயுள்ளகடவுளை வியாபகமாகத் தியானிப்பது கூடுமோ? கூடாமையின், அவரைச் சுருங்கிய வடிவினராகப் பாவித்தாற்றான் தியானித்தல் கூடும்.

நினைப்பது என்றவிடத்து, யார், எதனால், எங்கே, எப்போது, எதனை யென்னும் வினாக்கள் நிகழும்ன்றோ? கடவுளை வணங்குதலென்னுமிடத்தும் இவ்வைந்தும் வேண்டிவனவாம். இவ்வைந்திற்கும் விடை முறையே நாம், மனதால், ஆலயத்தில், குறித்தகாலத்தில், கடவுளை யென்று பெறப்படுவதாம். இவ்வாற்றால் கடவுள் காலதேசங்கட்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றாரென்று பாவித்தாலன்றி, அவரை வணங்குதல் முடியாதென்பது செவ்விகின் விளங்குவதாம்.

வீட்டிலிருக்கும் போது நமக்குக் கடவுளைப்பற்றிய ஞாபகம்பெரும் பான்மையு முண்டாவதில்லையாம்; ஆலயத்திற்குப் போயவிடத்தோ அவரைப் பற்றிய மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

ஞாபகம் தொடர்ச்சியாக வுண்டாகின்றது; அது தொடர்ச்சியாக வுண்டாவதால், நாம் பழிபாவங்கட்கஞ்சியொழுக்குதல்வேண்டும், கடவுளது கருணைக்குப் பாத் திரராதல் வேண்டும் என்று கருதி, அவரை யன்போடு வணங்க முயலுகின்றோம்.

புத்தகமானது தன்னிடத்துள்ள அர்த்தங்களைத் தன்னைப் படிப்பவர்க்கு அவரவருடைய அறிவின் தன்மைக்கேற்ப வுணர்த்துவதுபோல, ஆலயமும் தன்னிடத் தெழுந்தருளி யிருக்கும் கடவுளின் ஞாபகத்தைத் தன்னை வணங்குகின்றவர்க்கு அவரவருடைய அறிவின் தன்மைக் கேற்ப வுணர்த்துகின்றது. இதனால், ஆலயத்திற்குப் போவார்பாவரும் ஒரு திறத்தினராகா திருக்கின்றனர். ஆலயத்திற்குக் கடவுளை வணங்கச் செல்லுவோர் பல திறத்தினராக விருப்பினும், அவரது நோக்கம் கடவுளை வணங்கி நற்கதி பெறவேண்டுமென்பதாக விருத்தலின், ஆலயத்திற்குச் செல்வது எவ்வகையானும் பழுதுடையதன்றும். இஃது ஆலயத்தைக் கண்டவுடனே நமக்குத் தெய்வ சிந்தனை யுண்டாவதைக் கவனிப்போமாயின், நன்கு விளங்கும்.

எவ்வாற்றானும், ஆலயத்திற்குச் சென்று கடவுளை வணங்குவது மிகவும் நன்மையைத் தருவதாக விருத்தலின், இதனை மறவாது மீறக்கொண் டொழுக்குகின்றவர் தவறாது நன்னிலையினை யடைவாரென்பது பிறழாத சித்தாந்தமாம்.

“ முன்னவ னார்கோயில் பூசைகள் முட்டிடிந்
மன்னர்க்குத் தீங்குள் வாரி வளங்குன்றும்
கன்னங் களவு மிகுத்திடுங் காசினிக்
கென்னரு ணந்தி யெடுத்திரைத் தானே”

என்று திருமந்திரங் கூறுவது இங்கு நன்குணர் தற் பாலதாம்.

3. இல்லற மல்லது நல்லற மன்மு.

இந்தீரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும் அந்த மில் இன்பத்தழிவில் வீடும் நெறியறிந்து எய்துதற் குரிய மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந்தோரா லெடுக்கப் பட்ட அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களுள், அறமாவது மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழிதலுமாம். இஃது இம்மையின்பம், மறுமையின்பம், மோட்சமென்னு மூன்றனையும் தருவதாம்; பொருளோ இம்மையின்பம் மறுமையின்பமென்னு மிரண்டனையும் தருவதாம். அறம் பொருளென்னு மிரண்டனும் அறம் பொருளி னும் மேம்பட்டதாக விருத்தலின், அறத்தைச் செய்ப வர் பொருளின் பயனாகிய இம்மையின்பம் மறுமையின்ப மென்பனவேயன்றி மோட்சத்தையும்பெறுதற்குரியவ ராவரென்பது திண்ணமாம். இன்பம் அறத்தாலும் பொ ருளாலுமுண்டாவதாம்; மோட்சமோ பொருளாலன்றி அறத்தாலேயே யுண்டாவதாம். ஆகவே, இன்பமும் வீடும் பயனாவதன்றிச் சாதனமாவதில்லையாம்; ஆயினும், இன்பம் (அறமும் பொருளும்போல) இனிவரு மின்பத்தை யனுபவித்தற்கு ஸ்மிருதி (நினைப்பு) வாயிலாகச் சாதனமாம்.

அவ்வறம் இல்லறம் துறவறமென இருவகைத்தாம். இல்லறமாவது இல்வாழ்க்கை நிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறிக்கணின்று அதற்குத்துணையாகிய கற்புடைய மனைவியோடுஞ்செய்யப்படும் அறமாம். இல்வாழ்க்கையா வது இல்லா (மனையா) ளோடு கூடிவாழ்தலினது சிறப் பாம். துறவறமோ இல்லறத்தில் வழுவாதொழுகி அறி

வுடையவராய்ப் பிறப்பினையஞ்சி வீடுபேற்றின் பொருட் டித்துறந்தார்க்குரியதாயஅறமாம். இதனால் இல்லறத்தில் வழுவாது ஒழுகியவர்க்குத்தூறவறத்தில் வழுவாதொழு குதல் வாய்ப்பதாமென்பது நன்கு விளங்குவதாம். முன் னர் அன்னையையறிந்து, பின்னர் அன்னைவாயிலாகப்பிதா வையுணர்ந்து, அப்பால் பிதாவினுத்தரவின்படி ஆலயந் தொழுது வருகின்றவர் இல்லறத்தை மேற்கொண் டொழுகவேண்டுமே யன்றிக் தூறவறத்தை மேற்கொ ண்டொழுகுதல் கூடாது; அவர் இல்லறத்தை மேற்கொ ள்ளாது தூறவறத்தை மேற்கொண்டொழுக முற்படுவா ராயின், அது முற்றுப் பெறுவதரிதாம்; ஆதலின், அவர் க்கு “இல்லற மல்லது நல்லற மன்று” என்று ஒளவைப் பிராட்டியார் அருளிச்செய்தனர். † ‘இல்லற மல்லது நல் லற மன்று’ என்பதன் பொருள்வருமாறு.—இல்லறமல் லது—(பிதாவின் உத்தரவின்படி. கல்விகேள்வியறிவுடை யவரா யொழுகுகின்றவர்க்கு முன்னர்) இல்லறத்தில் ஒழுகுவதல்லது, (மற்றது), நல்லறமன்று—சிறந்த அற மாகாது என்பதாம். மற்றது என்றது தூறவறத்தை. இல்லறத்தில் வழுவா தொழுகி யறிவுடையவ ராகாத வர்க்குத் தூறவறத்தில் வழுவா தொழுகுதல் சித்திப் பது மிகவு மரிதாம். தொடர்புபற்றாது இயல்பாக எல்லா

‡ இதனை இல்லறம் நல்லறம் அல்லது அன்று என்றன்வயஞ் செய்து, இல்லறம் - இல்லறத்தில் ஒழுகுவது, நல்லறம்-சிறந்த அறமாம், அல்லது - தூறவறத்தி லொழுகுவது, அன்று - சிற ந்த அறமாகாது என்றுபொருள் கூறினும் பொருந்தும். இல்லற மல்லது - ஒருபற்று மில்லாமையாகிய தூறவறத்திலொழுகுவ தல்லது, மற்றது - இல்லறத்தி லொழுகுவது, நல்லறமன்று-சிற ந்த அறமாகாது என்று பொருள் கூறுவாருமுள்ர். மற்றது என்பது சொல்லெச்சமாம்.

வுயிர்கள் மேலுஞ் செல்வதாகிய கருணை, மெய், வாய்கண், மூக்கு, செவியென்னு மிந்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்குவதாகிய தவம், மெய்ம்மையேகூறல், எவரிடத்தும் கோபமில்லாதிருத்தல், பிராணிகளுக்குத் தீமைசெய்யாமை, ஒருபிரையுங் கொல்லாமை முதலியன இல்லறத்தில் வழுவா தொழுகித் துறவறத்தை மேற்கொண்டவர்க்கல்லது மற்றவர்க்குச் சித்திப்பது ஒருவாற்றானு மில்லையாம். வாமதேவர் சுகர் முதலாயினோர் இல்லறத்தை மேற்கொள்வ தொழிந்து துறவறத்தை மேற்கொண்டொழுகித் தத்துவ ஞானிகளாக விளங்கினரென்று நூல்கள் கூறுவதனால், இல்லறத்தை மேற்கொள்ளுவ தொழிந்து, துறவறத்தை மேற்கொண்டொழுகித் தத்துவஞானத்தைப் பெறலாகாதோ எனின், கூறுதும்:—அவர்கள் கீழ்ப்போன பிறப்புக்களில் செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாஞ் செய்துமுடித்து, ஏதோ ஒரு கர்ம விசேஷத்தால் பிறந்தவர்களாகலின், அவர்கள் இல்லறத்தை மேற்கொள்ளுவதொழிந்து, துறவறத்தை மேற்கொண்டொழுகி முத்தராணர்கள். நாம் அத்தன்மையரல்லேமாகலின், நமக்குரியதுமுன்னர் இல்லறத்தை மேற்கொண்டொழுகுதலேயாம். இவ்வாறுள்ள நம்மனோரை நோக்கித்தான் ஓளவைப் பிராட்டியார் 'இல்லற மல்லது நல்லற மன்று', என்றாளுளிச் செய்தனர்.

இல்லறத்தை மேற்கொண்டொழுகுவ தொழிந்து, தத்துவ ஞானத்தைப் பெறவேண்டுமென்னும் விரைந்த நோக்கமுமின்றித் துறவறத்தை மேற்கொண்டவர்கூடாவொழுக்க முடையவராக விருத்தலையின்றி நங்காணலாம்; இனியுங்காணலாம். ஆதலால், நாம் இல்லறத்தில் வழுவா தொழுகினால், பெறவேண்டியவற்றையெல்லாம் தவறாது பெறுதற்குரியவராவோம்.

இல்லறத்தி லொழுகுவார் முக்கியமாக மேற்கொள் ளுதற் குரியன : மனைவி மைந்தர் முதலாயினூரிடத்து அன்பாயிருத்தல், விருந்தினர்க் குபசாரஞ்செய்தல், யாவரிடத்து மின்சொற் கூறல், பிறர்செய்த வுபகாரத்தை மறவாமை, பகைவர், சினேகிதர், அயலாரென்னு முத்தி றத்தாரிடத்தும் நடுவுநிலைமையோ டொழுகுதல், மனம் வாக்குக்காயமென்னு திரிகரணங்களையுந் தீய வழியிற் செல்லாவாறடக்குதல், தத்தம் † வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் ஒதப்பட்ட ஒழுக்க முடையவராயிருத்தல், பிறர்மனைவியரை விரும்பாமை, பிறர் செய்த தீங்கைக் கூடுமான வளவும் பொறுத்திருத்தல், பிறரது செல் வத்தைக்கண்டு பொறாமை கொள்ளாதிருத்தல், பிறரது பொருளை யபகரிக்க விரும்பாமை, காணாதனிடத்துப் பிறரை நிந்தித்துக் கூறாமை, பயனில சொல்லாமை, தீய செயல்களைச் செய்தற் கஞ்சுதல், உலகத்தோடொ த்து நடத்தல், வறியாரா யேற்றார்க்கு இல்லையென்னுது அவர் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தல் முதலியனவாம். இவையெல்லா முடையவராக ஒழுகுகின்றவர்தாம் வாஸ் தவமாக இல்லறத்திலிருந் தொழுகுகின்ற ராவர். இவர் க்குஇம்மைப்பயன்புகழாம், மறுமைப்பயன்சுவர்க்கமாம்.

இல்லறத்தில் வழுவா தொழுகுகின்றவர்க்கு மறு மைப்பயன் சுவர்க்கமா மென்பது:—

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானு றையும், தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.”

என்று திருக்குறள் கூறுவதாலும்,

“இம்மைபில் சுகத்தையும் மறுமையில் சாசுவத மாய புண்ணியலோகத்தையும் எவன் விரும்புகின்றானே

† வருணம்-ஜாதி ; நிலை-ஆசிராமம்.

அவன் அந்தக் கிருகஸ்தாசிரமத்தை முயற்சியோடு காப்பாற்றல் வேண்டும்; அஃது இந்திரிய அடக்கமில்லாதவரால் காப்பாற்றப்படுவதாகாது” என்று மஹாத்ம சாஸ்திரம் கூறுவதாலும் நன்குவிளங்கும்.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் துறவறத்தை மேற்கொள்ளாமல் இல்லறத்திலிருந் தொழுகிறாரன்றோ? இல்லறத்தார்க்குச் சுவர்க்கப் பேறன்றி மோட்ச மின்றாமாகவின், அவர்க்கு மோட்சமின்றோ வெனின், கூறுதாம்:—துறவு - அகத்துறவு புறத்துறவு எனவிருவகைத்தாம். திருவள்ளுவநாயனார் இல்லறத்திலிருந்தே அகத்துறவுபூண்டொழுகிறாதவின், அவர்க்கு மோட்சமின்றென்பது பொருந்துவதன்றும். திருவள்ளுவநாயனார் அகத்துறவே மோட்சத்திற்குக் காரணமாவதன்றிக் கேவலம் புறத்துறவு காரணமாவதில்லையென்பதை விளக்கத்தாம் இல்லறத்திலிருந்தே அதனை யொழுகிக் காட்டினார். இதனாலும் துறவே மோட்சத்திற்குக் காரணமென்பது இனிது விளங்கும். “இல்லற மல்லது நல்லற மன்று” என்று திருவாய்மலர்ந் தருளிய ஒளவைப் பிராட்டியார் தம் வாழ்நாள் முழுதும் துறவற வொழுக்கத்தினரா யிருந்தாரென்பதும் இங்குக் கவனித்தற் பாலதாம்.

தொல்காப்பியம் சுற்பியல் “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலே, யேமஞ்சான்ற மக்களொடு துவன்றி, யறம் புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியும், சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன் பயனே” என்னுஞ் சூத்திரத்தி னுரையில் நச்சினார்க்கினியார் “இது முன்னர் இல்லற நிகழ்த்திய தலைவனும் தலைவியும் பின்னர்த் துறவற நிகழ்த்தி வீடு பெறுப என்கின்றது” என்றும், ‘ஏமஞ்சான்ற’ ஆவன

வானப்பிரத்தமும் சன்னியாசமும்; எனவே, இல்லறத்தின் பின்னர் இவற்றின்கண்ணே நின்று பின்னர் மெய்யுணர்ந்து வீடுபெறுபு என்றார்; 'இவ்வீடு பேற்றினை யின்றியமையாதது இவ்வில்லறமென்பது இதன் பயன்' என்றும் கூறியிருத்தலைக் கவனிப்போமாயின், இல்லறத்தின் முக்கியப்பயன் துறவற வாயிலாக மோட்சமா மென்பது செவ்விதாக விளங்குவதாம்.

இத்தகைய இல்லறத்தை நல்லறமன்றென்று தமக்கென வொன்றின்றி யிகழ்பவர் ஒரு வாற்றாணு முய்வதில்லையாம். திருவள்ளுவர் முதலாயினர்போன்ற முகுகின்றவர்க்கு இல்லறமே பெரிதாம்; பட்டினத்தடிகள், பத்திரகிரியார் முதலாயினர்போன்ற முகுகின்றவர்க்குத் துறவறமே பெரிதாமென்பது அவர்களின் சரித்திரத்தை வாசித்துணரவோமாயின், நன்கு விளங்கும். இதனால் அகத்துறவு பூண்டொழுகுதல் அதனோடு புறத்துறவும் பூண்டொழுகுதல் என்னு மிவ்விரண்டற்கும் இல்லறத்தில் வழுவாதொழுகுதல் சிறந்த காரணமாமென்பது மாறுபடாது விளங்குவதாம். பிரமசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி, ஆதரவில்லார், வறுமை யுடையார், திக்கில்லாதிறந்தார், பிதிரர், கடவுள், விருந்தினர், சுற்றத்தாரென்னு மிவர்களுக்குத் தான் அறநெறியிற் சென்று தேடிய பொருளைப் பகுத்துக்கொடுத்து வாழுகின்றவனது வாழ்க்கையே பயன்பட்ட வாழ்க்கையாம். இவ்வாழ்க்கையே துறவற வாயிலாக மோட்சம் பெறுதற்குரிய வாழ்க்கையாம். இது பற்றித்தான் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார். "அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை" என்றருளிச் செய்தனர்.

“ தந்தைதாய் சற்குருவை யிட்டதெய் வங்களைச்
சன்மார்க்க முளமனைவியைத்

ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்.

தவறாத சுற்றத்தை யேவாத மக்களைத்
தனைநம்பி வருவீவார்களைச்
சிந்தைமகிழ் வெய்தவே பணிவிடைசெய் வோர்
தென்புலத் தோர்வறிஞரைத் [களைத்
தீதிலா வதிதியைப் பரிவுடைய துணைவரைத்
தேனுவைப் பூசுரார்தமைச்
சந்ததஞ் செய்கடனை யென்றுமிவை பிழையாது
தான்புரிந் திடலில்லறம்" என்று அறப்பள்ளீசுர சத
கம் கூறுவது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

4. ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்.

“அன்னையும் பிதாவு முன்னறி தெய்வம்” என
வுணர்ந்து, “ஆலயந் தொழுவது சாலவு நன்று” எனத்
துணிந்து, இல்லறமே நமக்கு நல்லறமா மென்று நிச்சயி
த்து, இவ்வாழ்க்கை நிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறிக்க
ணின்று, அதற்குத் துணையாகிய கற்புடைய மனைவி
யோடு கூடிவாழ்பவர் மேற்கொண்டொழுகுதற் குரிய
முக்கியச்செயல் தாம் சம்பாதித்த பொருளைத் தாமுமனு
பவித்து, பிறர்க்கு முதவி செய்தலாம் இவ்வாறு செய்
யாவிடின், அவரது வாழ்க்கை பயனுடைய வாழ்க்கை
யாவதன்றும்.

“ஈதலறம்” என்று நமது ஞானத் தாயாகிய
ஒளவைப்பிராட்டியார் கூறுதலால், பல வேறு திறத்தன
வாகிய அறங்களுள் ஈதலே சிறந்த அறமா மென்பது
இனிது விளங்கும். இவ்வறமொன் றில்லையாயின், வே
றெவ்வறமும் பயன்படுவதில்லையாம். இல்லறத்தார்க்குச்
சிறந்ததாகிய அன்புடைமையும், துறவறத்தார்க்குச் சிற

ந்ததாகிய அருளுடைமையும், யாதிருந்தால் நடைபெறு வனவாமென்று யுகித்து நோக்குவோ மாயின், அஃது ஈதலையாமென நன்கு விளங்கும். அன்புடைமையாவது இல்லறத்தான் (சம்சாரி) மக்கள், மனைவி, உடன்பிறந்தார் முதலாயினு ரிடத்து அன்புடையவனு யிருத்தலாம்; அருளுடைமையாவது துறவறத்தான் (துறவி) சம்பந்தம் வையாது இயல்பாகவே எல்லா வுயிர்களிடத்துங் கருணை யுடையவனு யிருத்தலாம். இவ்விரண்டும் ஈத லென்னும் அறமில்லாத விடத்து நடை பெறுதனவா யிருத்தலின், இல்லறத்தார் துறவறத்தா ரென்னு மிருதி றத்தார்க்கும் இவ்வறம் அத்ஜியா வசியகமாக வேண்டு வதாம்.

இல்லறம் பொருளளவிற்கேற்பவும், துறவறம் யாக் கை (உடம்பின்) நிலைக்கேற்பவும் நடை பெறுவனவாக விருத்தலின், பொருட்பான்மையும் ஈதலென்னும் அறம் இல்லறத்தார்க்கே யுரியதாம். பொருளில்லாதவர் ஈத லென்னு மறத்தைச் செய்வ தெவ்வாறும்? துறவறத்தா ரிடத்துப் பொருளி ருப்பது கூடாமையின், அவர் தம்மி டத்து வந்து யாசிப்பவர்க்கு எதனைக் கொடுத்தல் கூடும்? துறவறத்தார் தம்மை யடுத்தவர்க்குச் சன்மார்க்கத்தி லொழுகு மாறு போதித்தல் முதலிய வற்றைச் செய்வதே ஈதலாம். இல்லறத்தார் துறவறத்தார்க்கும் மற்றையோர்க்கும் பசிப்பிணி முதலியன வொழிய உபகாரஞ் செய்தலின், அவர் இவ்விஷயத்தில் துறவறத் தாரினும் சிறந்தவ ராவர்.

மனத்தால் பிறர்க் குதவி செய்யுமாறு நினைத்த லும், வாக்கால் ஒருவர்க்குதவி செய்யுமாறு மற்றொரு வர்க்குக் கூறுதலும் ஒருவகையாய ஈதலாம். பசி முத லியவற்றால் வருத்த முற்றிருப்பவர்க்குப் பொருள் வாயி

லாக வுதவி செய்ய வியலா விடத்து, அவர்க்குப்பிறர் வாயிலாகவேனும் உதவி செய்ய முயலுதல்வேண்டும். இவ்வாறாகவேனுஞ் செய்யாதிருப்பவர் யாவராவர்? அவர் பாவியரே யாவர். ஏழைகளாய் வந்து யாசிப்பவர்க்கு அவர் விருப்பியவற்றைக்கொடுப்பவர் அவற்றைப் பிறரறியக்கொடுப்பது இடம்பமாகமுடியும். ஒரு பெரியவர் “வலக்கை கொடுப்பது இடக்கைக்குத்தெரியா திருத்தல் வேண்டும்” என்று கூறுகின்றார். இதனால் பிறரறிந்து புகழுமாறு ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பது பெரும்பயனுண்டாக்காதென்பது நன்கு விளங்கும். ஏழைகளுக்கு அவர் வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கும்போது மலர்ந்த முகமும் இனிய சொல்லுமா யிருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறின்றிச் சுறுங்கிய முகமும் கடுகடுத்த சொல்லுமா யிருந்து ஈதலாகிய அறத்தைச் செய்பவர் அதன்பயனை யடைவதில்லையாம் சாம்பலில் வார்த்த நெய்யாதொருபயனுமில்லாதொழிவதுபோல, அவர் செய்யும் அறமும் யாதொரு பயனு மில்லா தொழிவதாம்.

பொருளைத் தேடும்போது நாம் வெகுசூல மிருப்போமென்னுந் துணிவுடையவரா யிருத்தல் வேண்டும்; வெகுசூல மிருப்போ மென்னுந் துணி வில்லா விடத்துப் பொருளைத் தேடி முயற்சி குறைந்து போவதாம். ஆதரவற்றவர், தரித்திரர் முதலியவர்க்கு அவர் வேண்டிய தொன்றைக் கொடுக்கு மிடத்தோ நாம் அடுத்த கணத்தில் கூட விருப்பது நிச்சயமன்றென நிச்சயித்தல்வேண்டும். நாம் அடுத்த கணத்தில் கூட இருப்பது நிச்சயமன்றென் றெண்ணாவிடத்து அறத்தைச்செய்வது குறைந்து போவதாம்.

மேகம் மழை பெய்வது போலப் பயனைக் கருதாது ஏழைகளுக்குப் பொருளைக் கொடுத்தல் வேண்டும்;

இவ்வாறு கொடுக்கு மிடத்துத்தான் அது சிறந்து விளங்குகின்றது. ஏழைகளுக்கீதற் பொருட்டே பொருளைத் தேடுகின்றோமென் றெண்ணுகின்றவர்தாம் ஈதலென்னும் அறத்தைச்செய்தற் குரியவராக விருக்கின்றனர்; அவ்வா றெண்ணாதவரோ உலோபிகளாக விருக்கின்றனர். ஊர் நடுவே பழுத்த மாமரம் போல ஈகையாள னிருக்கின்றான். அவனிடத்துள்ள பொருளைப் பெறுவது ஏழைகளுக்கு மிகவேளிதாயிருக்கின்றது. ஏழைகள் முகம் பார்த்திரங்கி, அவர்க்கு அவர் வேண்டிய வற்றைக் கொடுப்பவன் அதனால் தான் வறியவனாவது பற்றி வருந்துவதே யில்லையாம். “இறைக்கிற கிணறு சுரக்கும்” என்பது ஒரு பழமொழியல்லவோ? பழமொழி வீணே வழங்கப்பட்டு வருமோ? வராதன்றோ? எவன் ஏழைகளுக்கில்லை யென்னது, அவர்க்கு அவர் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்து வருகின்றானோ அவன் அதனால் ஒரு காலத்தில் ஏழையாய் விட்டானாயினும், உண்மையி லேழையாவதே யில்லையாம்.

“வறியார்க்கொன் றீவதே யீகை:—ஒரு பொருளு மில்லாதார்க்கு அவர் வேண்டிய தொன்றைக் கொடுப்பதே பிறர்க்குக் கொடுத்தலாவது” என்று திருக்குறள் கூறுவதைக் கவனித்துப் பார்க்குமிடத்து, ஏழைகளுக்கன்றி மற்றவர்க்குக் கொடுப்பது ஈகை (ஈதல் - கொடுத்தல்) ஆகாதென்பது விளங்கலால், ஏழைகளுக்கீ தகுதியறிந்து உதவி செய்தல் வேண்டும். ஈதலுடையவர்தாம் புகழ்பெறுதற் குரியவராவர்.

புகழ், கல்வி ஆண்மை முதலியவற்று லுண்டாவதாம்; ஆயினும், அஃது ஈதலாலுண்டாகும் புகழினும் சிறந்ததன்றாம். ஈதல் பல திறத்தனவாம். அவற்றுள்,
 ௧. ௨. ௩. ௪. ௫. ௬. ௭. ௮. ௯. ௧௦.

பசித்தோர்க்கு உணவினைத் தருதல் சிறந்ததாம்; ஏனைய வெல்லாம் அதற்குப் பிற்பட்டனவாம். ஏழைகளுக்கில்லை யென்னுது, அவர்க்கு யாதாவதொன்றனைக் கொடுப்பதாகியஈதல் † மதிப்பிற்கும் ‡ புகழிற்கும்காரணமாயிருத்தலை யொருசிறிது மறியாது, தாம் தேடிய பொருளைத்தாமுமனுபவியாதும்வறியார்க்கு மீயாதுமிருப்பவர் தேனீக்கள் பல பூக்களிலுஞ் சென்றுகொண்டுவந்து சேர்த்துவைத்திருக்கின்ற தேனைக் குறவர் முதலியோர் அபகரித்துக் கொண்டுபோதலை யறிந்திலர் போலும்! யார் வீட்டிற்குக் கள்வர் கொள்ளையிடச் செல்லுகின்றனர்? ஏழைகளுக் கொன்றுங் கொடாதுள்ள வன்முனத்தினர் வீட்டிற்கேசெல்லுகின்றனர். கள்வர் அவரது வீட்டில் கொள்ளையிடும் போது, அவர்க்கடியுதை முதலியவற்றைப் பரிசாகக் கொடுத்தே அங்குள்ள பொருளை யெடுத்துச் செல்லுகின்றனர். இவரது இல்லறவாழ்க்கை சுகொட்டு வாழ்க்கைபோல்வதாம். இவ்வுலோபிகள் இவர் பெற்றார், இவர் உடன்பிறந்தார், இவர் சினேகிதர். இவர் உறவினரென்று கருதாதிருக்கின்றனர். இவர்க்குத் தெய்வம் பணமேயாம்; இவர்க்கதனால்வரும் பயன் கள்வர் முதலியோர் கொடுக்கும் அடியுதை முதலியனவே யாம். இது,

“ பெற்றார் பிறந்தார் பெருநாட்டார் பேருலகில்
உற்று ருகந்தா ரெனவேண்டார்—மற்றோர்
இரணங் கொடுத்தா லிடுவ ரிடாரே
சரணங் கொத்தாலுந் தாம். ”

என்று நல்வழி கூறுவதா வினிதுவிளங்கும். (இரணம்-காயம்; சரணம் - அடைக்கலம்).

† மதிப்பு—ஒளி; அஃதாவது ஒருவன் தானுளவைய காணத்து மேம்பட்டு விளங்குதல்.

‡ புகழ்—உலக முள்ளவளவும் இறவாது நிற்கும் கீர்த்தி.

“ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்:—தாமுமனு பவியாது வறியவர் முதலியவர்க்கு முதலி செய்யாதவர் சம்பாதித்த பொருளைக் கள்வர்முதலியோ ரபகரித்துக் கொள்வார்” என்றறிந்து, ஈதலாகிய அறத்தை மேற் கொண் டொழுதுகின்றவர் யாம் ஈதலென்னும் அறத் தால் மேம்பட்டிருக்கின்றோ மென்று கர்வமடையாதும், அவ்வறத்தின்கண் அசிரத்தை வையாதும், யாசிப்பவ ரது கருத்திற்கு மாறாய்க் கொடாதும், பொருள் செல வழிந்து போகின்றகே யென்று கலக்கமுறாது மிருத் தல்வேண்டும்.

கொடை ஐவகை யேதுக்களால் நிகழுமின்றது. அவ்வேதுக்கள் புகழ், பயன், அச்சம், அன்பு, அருள் எனபனவாம்.

1. நம்முடைய பெயர் எங்கும் வியாபிக்கவேண்டு மென்று கருதிப் பலர்க்கும் பொருளைக் கொடு ப்பது புகழ் பற்றிய கொடையாம்.
2. பின்வரும்பயனை யுத்தேசித்துப் பிறர்க்குப்பொரு ளைக்கொடுப்பது பயன் பற்றிய கொடையாம்.
3. கள்வர், கொடுங்கோலரசர் முதலியவர்க்குப் பொ ருளைக்கொடுப்பது அச்சம்பற்றிய கொடையாம்.
4. நண்பர்க்குப் பொருளைக் கொடுப்பது அன்பு பற் றிய கொடையாம்.
5. ஏழைகட்குப் பொருளைக் கொடுப்பது அருள்பற் றியகொடையாம்.

இவற்றுள், அருள்பற்றிய கொடையே ஈதலென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இவ்வருள் பற்றிய கொடையை யுடையவர்தாம் தம்முயிரும், உடம்பும், உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாவற்றையும் வறியார்க்குக் கொடுக்கின்றவராயிருக்கின்றனர்.

சிபிச் சக்ரவர்த்தி, ததிசி மகாரிஷி, கர்ணன் முதலியவர்களின் சரித்திரங்களைப் படித்துப் பார்க்குமிடத்து, அவர்கள் அருள்பற்றிய கொடையால் சிறந்தவர்களென்பது நன்கு விளங்கும்.

புகழையும் பயனையும் நோக்கிக் கொடுக்குங் கொடை பண்டமாற்றுப் போல்வதாம்; கள்வர் முதலியோர்க்குக் கொடுக்குங் கொடை திருஷ்ட(பிரத்தியட்ச)துக்கத்தை நீக்குவதாக விருத்தலின், மருத்துவர்க்குப் பொருள் கொடுப்பது போல்வதாம்; நண்பர்கட்குக் கொடுக்குங் கொடை கடன்கொடுப்பது போல்வதாம்; ஏழைகளுக்குக் கொடுக்குங் கொடை ஒருகாரணமும் நோக்காததாக விருத்தலின், யாதொன்றனையும் போல்வதன்றும். ஆகவே, அதுவே அறங்களுள் சிறந்த அறமாம்.

இவ்வறத்தைச் செய்வது பற்றி யொரு சிறிது மெண்ணாது தம்வாழ்நானைக் கழிப்பவர் இம்மையில் (இவ்வுலகில்) தம் பொருளைக் கள்வர் முதலாயினோர்க்கிழப்பதனால் பெருந் துன்ப முறுகின்றனர்; மறுமையிலோ (இறந்த பிறகோ) நரகத்துன்பத்தை யனுபவிக்கின்றனர்.

யார் தரித்திர ரென்று கூறப்படுகின்றன ரென்று சிறிதாலோசித்து நோக்குவோமாயின், அவர் கிடைத்தது கொண்டு திருப்தி யடையாதவரே யென்பது நன்கு விளங்கும். “செல்வ மென்பது சிந்தையி னிறைவே” என்று பெரியார் கூறுவதைச் சிறிதுன்றி நோக்

கிணல், கிடைத்தது கொண்டு திருப்தி யுறாதவர் தரித்திரரென்பதும் திருப்தியுற்றிருப்பவர்செவ்வரென்பதும் விளங்காதுரா. பொருளிருந்தும், அதனால் திருப்தி யுறா திருப்பவர்க்குக் கொடுக்குங் கொடை சிறப்புடையதன்றாம். உண்மையில் பொருளின்றி வருந்துவோர்க்கு எவ்வகையாலும் உதவி செய்து அவரை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதே சிறந்த அறமாம். கொடையில் முதலாவதாகச் சிறந்திருப்பது பசித்தவர்க்கு அன்னமிட்டு அவரைப் பாதுகாப்பதாம்; இரண்டாவதாகச் சிறந்திருப்பது அவர்க்கேனும் அவர்தம் பிள்ளைகளுக்கேனும் கல்வி யுண்டாமாறு செய்வதாம். இவ்விருவகையறங்களையும் ஒவ்வொருவரும் செய்து வருவாராயின், காலக்கிரமத்தில் நாடெங்கும் நல்ல வாழ்வுண்டாவதாம்.

சுயாமை யென்னும் பாவச்செயலாற்றான் நாக முண்டாகின்றது. கிடைத்ததுகொண்டு திருப்தி யடையா திருப்பவர் தம்மைத் தரித்திரராகவேண்ணி யிருத்தலால், மேலும் மேலும் பொருளை விரும்பிப் பாவகாரியங்களைச் செய்யுமாறு முற்படுகின்றனர்; அதனால் அவர் இறந்த பிறகும் துன்ப மடைதற்குரியவ ராகின்றனர். (நரகம் பாவத்தாலும்) பாவம் மிடி (வறுமை) யாலும், மிடி சுயாமையாலும் முண்டாகின்றன வென்றெண்ணி யொழுதுதல் எவரிடத்திருக்கின்றதோ அவர்தாம் அதலைச் செய்து இசை (புகழ்) பட வாழ்வார்.

புடர்நரகம் பாவத்தால் பாவ மிடியால், மிடியீவி (வறுமையினால்) மே) என்று பெரியார் கூறுவதை யடிக்கடி பெண்ணி, தமக்கு வரும் பொருளில் நான்கிலொரு பாகத்தைக் கூடுமான வளவும் ஏழைகளுக்கு கன்ன மிடுதல், ஆதரவற்றவர் மக்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தல் முத

லிய வற்றில் செலவழித்து வருவது ஒவ்வொருவர்க்கும் அத்தியாவசியமான கடமையாம்.

ஈயாமை, அதன் காரணம், ஈயாமையால் வரும் துன்பம், அவற்றை யோழித்தலால் வரும் பயன் என்பன வற்றை நன்காராய்தல் வேண்டும். ஈயாமை யென்பது உலோப குணமாம்; அதன் காரணம் நாம் என்று மிருப்போமென்னு மெண்ணமாம்; ஈயாமையால் வரும் துன்பம் கள்வர் முதலாயினோர் வாயிலாக வரும் கடுங்துன்பமாம். அவை, உலக நிலையாமை, மரணம் நிலையாத நேரத்தில் வருமென்பவற்றை யுணருவதா லொழிவனவாம்; இவை யொழிந்தால் பிறரால் இவன் படுபானியென்று பழிக்கப் படுவதொழிவதோடு புகழ் பொருள் புண்ணிய முதலியனவெல்லா முண்டாவனவாம். இவ்வளவு நன்மைக்குக் காரணமா யுள்ள ஈதலென்னும் அறத்தைச்செய்யாது, பழிக்கும் பாவத்திற்கும் அடிமையாகி, துன்புகின்றவர் இருப்பதிலும் இறப்பதே நலமாம். அவர் இருக்குமளவும் பூமிக்குப் பாரமா யிருக்கின்றனர். இவர்தாம் உண்மை நோக்கில் இழிகுலத்தாராக விருக்கின்றனர். இஃது “இட்டார் பெரியோரிடாதா ரிழிகுலத்தோர்” என்று பெரியார் கூறுவதனால் நன்கு விளங்குமன்றோ? “இசைமை (புகழ்) என்பது இன்பமும் பொருளும் இறப்பப் பயப்பினும் (மிகுதியாகத் தருவதாயினும்) பழியொடு வருவன செய்யாமை” என்று “கல்வி தறுகண்” என்னும் (தொல்காப்பிய) சூத்திரவுரையில் நச்சினூர்க்கினியார் கூறி யிருப்பதை நன்கு சிந்தித்து, ‘ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கோள்வர்’ என்பதற் கிலக்கியமாவ தொழிந்து வாழ்வதுவே ஒவ்வொருவர்க்கும் பயனுடைய வாழ்க்கையாம்.

திருக்குறள்.

“ அன்பொரீஇத் தற்செற் றறநோக்கா தீட்டிய
ஒன்பொருள் கொள்வார் பிறர்.”

திரிகடகம்.

“ ஈதற்குச் செய்க பொருளை.”

நான்மணிக்கடிகை.

“ ஈத்துண்பா னென்பா னிசைநடுவான்.”

நன்னெறி.

“ பிறர்க்குதவி செய்யார் பெருஞ்செல்வம் வேறு
பிறர்க்குதவி யாக்குபவர் பேறாம்.”

நல்வழி.

“ ஏற்றவர்க்கு, நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்கூர்ந்தா
இல்லையென மாட்டா ரிசைந்து.” (ரானாலும்

என்றற் றொடக்கத்துப் பிரயோகங்களிங்கு நன்கு
கவனித்தற் பாலனவாம்.

5. உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க் கழகு.

இல்வாழ்க்கை நிலைக்குச்சொல்லுகின்ற நெறிக்க
ணின்றொழுக வேண்டுமென்று விரும்புகின்றவன், தன்
மனைவி தனக்கொத்த கருத்துடையவளா யொழுகா
கிருப்பாளாயின், தான் மேற்கொண்ட இல்வாழ்க்
கை நிலையினைக் கடைபோகச்செய்து முடிப்பது ஒரு
வாற்றாறு முடியாததாம். இல்லின்கணிருந்து வாழு
கின்றவனது அறம் அவனது மனையார் நற்குணநற்

செய்கைகளை யுடையவளா யிருந்தாற்றான் சிறந்து விளங்குவதாம். கொண்டான் ஒருவழியிற் செல்ல, கொண்டவள் பிறிதொருவழியிற் செல்ல நடைபெறும் இல்வாழ்க்கை ஒருவாற்றானும் சிறப்படைவதில்லையாம். கணவனும் மனைவியும் இல்வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு ஒருவண்டியிற் பூட்டிய இரண்டெருதுகள் போன்றிருக்கின்றனர். ஒருவண்டியிற் பூட்டிய இரண்டெருதுகளுள் ஒன்று மாறுபட்டுச் செல்லுமாயின், அவ்வண்டி குறித்தவிடத்திற்குப்போவது முடியாதன்றோ? அவ்வாறே கணவன் மனைவியென்னுமிருவரும் ஒருவர் மாறுபட்டவிடத்து இல்வாழ்க்கையானது இனிது நடைபெறுவதில்லையாம். இல்வாழ்க்கை கணவன் மனைவியென்னுமிருவரும் எவர் வாயிலாக இனிது நடைபெறுகின்றதென்று நன்கு சீர்தூக்கிக் கவனிப்போமாயின், அது மனைவிவாயிலாகவே இனிது நடைபெறுவதாமென்பது நன்குவிளங்கும். ஒருவன் நற்குண நற்செய்கைகளுக்குறைவிடமா யிருந்தாலும், அவன் மனைவி அவனுக்கு மாறுபட்டவளாயிருப்பாளாயின், அவனது இல்வாழ்க்கை இடு (சுடு) காட்டு வாழ்க்கை போன்றிடர்ப்பாடுடையதே யாகும். மனைவி நற்குண நற்செய்கைகளுக்குறைவிடமா யிருப்பாளாயின், கணவன் நற்குண நற்செய்கைகளை யுடையவனாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதவசியமன்று. பெண்களுக்குத் தம் புருஷரைத் தம்வசமாகச்செய்தல் மிகவெளிதாமாகலின், மனையாள் நற்குண நற்செய்கைகளை யுடையவளாயிருப்பதே இல்வாழ்க்கை யினிது நடைபெறுவதற்குச் சிறந்த காரணமாம்.

மனைவி “கணவனுக் கினியளாய் மிருதுபாஷிணியாய்” இருப்பாளாயின், கணவன் தான் எவ்வளவு குரு

ரத்தன்மை யுடையவனாயிருப்பினும், அதனை யடக்கிக் கொண்டு, அவள் கூறியவற்றைக் கூறியவாறே செய்யத் தொடங்குகின்றான். ஒரு வண்டியிற் பூட்டிய இரண்டெருதுகளுள் ஒன்று குறித்தவிடத்திற்குப் போவதும் வன்மையுடையதுமா யிருக்குமாயின், மற்றொன்றன் முரட்டுத்தன்மை அதனிடத்துச் செல்லாததாம்; ஆனால் அம்முரட்டுருது நேர்மையுள்ள ஒருது போம்வழியே போகவேண்டியதாம். இங்ஙனமேமனைவிரேர்மையுடையவளா யிருப்பாளாயின், நற்குண நற்செய்கை யில்லாத கணவனுடைய பிடிவாதம் பெரும்பான்மையும் முடிவு பெறாததாம். இதனால் இல்வாழ்க்கை, மனைவி நற்குண நற்செய்கையில்லாதவளாயின், இனிது நடைபெறாது; உடையவளாயின், இனிது நடைபெறுமென்பது இனிது ஊளங்குவதாம்.

“ஐயருக் கமுதுபடையென்றுவந் தாய்நீயு மாண்பிள்ளை யென்றெண்ணவோ, அரிசியெங்கேபாணை சட்டியெங் கேயென்பள் அவள்சொன்ன வகைகளெல்லாம்; பையவே கொண்டுவந் தாலுஞ் சமைக்கப் படாதுதலை நோகுதென்று, பாயிற் கிடப்பள்ளின மாயொன்று பேசினால் பாருணக் கேற்றபுத்தி; செய்யவல் லேனென்பள் சற்றடித் தால்நஞ்சு தின்கிறேன் கூசுவெனத், தெருவிடு தோறுமுறை யிடுபெண்டி ருண்டென்றிற் றீய நமன் வேறுமுண்டோ. என்று திருவேங்கடசதகங் கூறியவாறு மனைவி யிருப்பாளாயின். கணவனது நற்குண நற்செய்கைகள் என்னபயனுடையனவாம்?

கணவனது திக்குண தீச்செயல்களை வெளியிடா தடக்கி, இல்வாழ்க்கையை யினிது நடத்துகின்றவள் தான் பெண்டிரென்னுஞ் சொற்கு உண்மையாய் பொருளாவள்.

“ நல்லிருந் தோம்பவின் நடாளாம் வைகலும்
இல்புறஞ் செய்தவி னீன்றதாய்-தொல்குடியின்
மக்கட் பெறவின் மனைக்கிழுத்தி யிம்முன்றுங்
கற்புடையாள் பூண்ட கடன்.”

என்று திரிகடுகங் கூறுவதால், கற்புடைய மனைவி யின் உத்தமச் செய்கை யினிது விளங்கும். மனைவி உண்டி சுருங்குதல் முதலிய உத்தம குணங்களை யில் லாதவளா யிருந்தால், அவள் விருந்தினரை யுண்டி முதலியனதந் துபசரித்தல், இல்வாழ்க்கையை யினிது நடைபெறச் செய்தல், சந்ததி விருத்திக்காகத் தான் பெற்ற மக்களைச் செவ்வையாகக் காப்பாற்றுதல் என் பனவற்றைச் செய்வ தெப்படியாம்? மனைவி தன் கண வனுக்கு வந்த விருந்தினரை நல்வரவுகூறி யழைத்து, உண்டி முதலியனதந் துபசரித்தலால் நடாளாக விரு க்கின்றாள்; இல்வாழ்க்கையை முட்டில்லாது நடத்துத லால் அன்னையாக விருக்கின்றாள்; சந்ததி விர்த்திக்காக மக்களைப் பெறுதலால் பெண்டிராக விருக்கின்றாள். இவ் வாறிருக்கும் பெண்டிர் உண்டி சுருங்குதல் முதலியவற் றை யுடையவராயிருப்பது ஒரு தலையாம். (ஒருதலை- ிச்சயம்).

குசேல முனிவருடைய பெறலருங் கற்பின் கிழத் தியாகிய சசிலையின் சரித்திரத்தினைச் சற்று நிதானமா கப் படித்துப் பார்ப்பவர்க்கு “உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க் கழகு” என்பது நன்கு விளங்கும்.

உணவினைக் குறைத்துண்ணுதல் மனைவியர்க்குச் சிறந்த இலக்கணமாமென்பது ‘உண்டி சுருங்குதல் பெ ண்டிர்க் கழகு’ என்பதன் பொருளாம். உண்டிசுருங்கு தல் என்று கூறப்பட்டதாயினும், “ஒருமொழி யொ

ழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே” என்னுமுபலக்கணத் தால், ஆடையாபரணங்கள் முதலியவற்றை யளவிற்கு மிஞ்சிக் கேட்டலிற் சுருங்குதல் முதலியவற்றையுங் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

சுசீலை உண்டிசுருங்குதல் முதலியவற்றை யுடையவராயிருந்தமைபாலன்றோ தமது 27 பிள்ளைகளையுங் காப்பாற்றியதுடன், தமது நாயகராகிய குசேலர்க்கும் மனங்கொணுவாறு நடந்து வந்தனர். அவ்வம்மையார் வயிறுதாரியாயிருந்து, தமது கணவராகிய குசேலரை அதுவேண்டும், இதுவேண்டும் என்று தொந்தரவு செய்து வந்தாராயின், அவரது வாழ்க்கை என் பட்டு விடும்? கொழுக்கொம்பின்றிய கொடிபோன்றன்றோ அலைந்து விடும்.

மனையாள் மருத்துவ முறைப்படி யுண்டு வருவாளாயின், அவள் தன் கணவனையும் மக்களையும் மருத்துவ முறைப்படி யுணவிட்டுப் பாதுகாத்து வருதற்குரியவளாவள். அவ்வாறொழுகுகின்றவள் தன்னை நோயில்லாது பாதுகாத்துக்கொள்வதுடன், தன் கணவனையும், மக்களையும் நோயில்லாது பாதுகாத்தற்கு முரியவளாகின்றாள். இங்கு உண்டிசுருங்குதல் என்பது உணவினை மிகவுங் குறைத்துண்ணுதலன்றும்; ஆனால், அரைவயிறு அன்னமுண்டு, கால்வயிறு நீருண்டு, கால்வயிறு காற்றுலாவ விருப்பதாம். இவ்வாறு உண்பதே இங்கு உண்டிசுருங்குதலாம். இது மிதாகாரமென்பபடும். இவ்வாறு உணவினைக் கொள்ளும் பெண்டிருடைய இவ்வாழ்க்கை பெரும்பான்மையும் நோயால் வருந்துவதில்லையாம். பெரும்பான்மையும் நோய்வருதற்குக் காரணம் அளவறிந் துணவினை யுண்ணுமையே யாம்.

உண்டி சுருங்குதலில்லாத மனைவி மிதமிஞ்சி யுண
வினைக் கடன்வாங்கியேனும் புசித்து, தனது குடும்பத்
தைத் தரித்திரமுடையதாகச் செய்வளாயிருத்தலின்,
அவள் வாழுமிடம் மூதேன் வாழுமிடமாம்; அவள்
கணவனும் மக்களும் நோய்க்கும் தரித்திரத்திற்கும்
எந்நாளு முறைவிடமாயிருப்பரென்பதற்கு ஆட்சேப
மேயின்றும், “ஏர்பிடித்தவன் என்னசெய்வான்; பாளை
பிடித்தவன் பாக்கியம்” என்னும் பழமொழியை நன்கு
கவனித்துநோக்குவோமாயின், மனைவியினது நற்குண
நற்செய்கைகளே கணவனுடைய மேன்மைக்குக் கார
ணமாடுமென்பது விளங்குமன்றோ? கற்புடைய பெண்டிர்
உண்டி சுருங்குதலுடையவரா யிருத்தலேயன்றி, தமது
நாயகரை நோக்கி, ஆடைவேண்டும், அணிவேண்டும்,
அபலூர்க்கு வேடிக்கையாகப் போதல்வேண்டுமென்று
கேட்டலிலும் சுருங்குதலுடையவரா யிருப்பர்; தமது
தாய்விட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்பதிலும் மிகச்
சுருங்கிய மனமுடையவரா யிருப்பர்; தமது கணவரை
யன்றி வேறு தெய்வங்களை வணங்குவதிலும் சுருங்கிய
நெஞ்சுடையவரா யிருப்பர்; தமது மங்கல நாண் நீண்
டகாலம் இருத்தல்வேண்டுமென்று விரும்புவதன்றி
மற்றையவற்றை விரும்புவதிலும் மிகச் சுருங்கிய கருந்
துடையவரா யிருப்பர்; அன்னியரை நோக்குவதிலும்
மிகச்சுருங்கிய அகமுடையவராயிருப்பர்.

இவ்வாறெழுகும் பத்தினிப் பெண்டிர் தமது
நாயகரது வருவாய்க்குத் தக்கவாறு பொருளை யில்வாழ்
க்கையில் செலவு செய்து, இவ்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும்
பெர்ருள்களை வாங்கவேண்டியகாலங்களிலே வாங்கி
வைத்துக்கொண்டு, தம்விடு நோக்கி வந்த துறவினர்
விரந்தினர் முதலாயினோரைத் தமது கணவரோடிரு

ந்து, உண்டி முதலியன தந்து உபசரித்து வருவர். உண்டி சுருங்குதல் முதலியவற்றையுடைய பெண்டி ரைக்கொண்டவர் நற்குண நற்செய்கைகளை யுடையவராயிருப்பராயின், அவரது இல்வாழ்க்கை பொன்மலர் நாற்றமுடையது போலப் பொலிவு பெற்று விளங்குவதாம். இதற்கு யாதோர் ஐயப்பாடு மின்றும்.

“ மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை:—

மனையறத்திற்குத்தக்க நற்குண நற்செய்கைகளை யுடையவளாய்த் தன்னைக்கொண்டவனது வருவாய்க்குத்தக்க வாழ்க்கையை யுடையாள் அதற்குத் துணை” என்று திருக்குறள் கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற்பாலதாம்.

6. ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்.

இல்வாழ்க்கை நிலையிலிருந் தொழுகுகின்றவன் தான் வாழும் ஊராருடன் பகைகொள்ளாதிருந்தாற்றான், இடையூறின்றி வாழ்வதற்குரியவனாவன்; இன்றேல், அவன் வாழ்க்கை நெருஞ்சிமுள் நிறைந்துள்ள நெறியில் பிரயாணஞ் செய்வதுபோலவாம். பகையின்றி வாழ்வது முடியாதென்று கருதுவதொழிந்து கூடுமானவளவும் பகையில்லாது வாழமுயல்வது ஒவ்வொருவர்க்கும் இன்றியமைபாத கடமையாம். ஒருவனுக்கு அவன் வசிக்கும் ஊரார் பகைவராயிருப்பாராயின், அவன் எந்தக் காரியத்தையாவது கடைபோகச் செய்வது முடியுமோ? மனைவி மக்கள் முதலாயினாரையும், மாடு மனை காணிமுதலியவற்றையும் துக்க வடிவமெ

னக் கண்டு, உண்மையாகத் துறவறத்தை மேற்கொண் டொழுகுகின்றவராகிய சந்நியாசிகளுக்கும் உண்டி, உடை, உறையுள் முதலியவற்றிற்காகப் பிறருடைய உதவி அவசியமாக வேண்டுவதாமாயின், இவ்வாழ்க்கை நிலையிலிருந்தொழுகுகின்றவனுக்குப் பிறருடைய உதவி அவசியமாக வேண்டுமென்பது பற்றிச் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? இல்லறத்தான் பிறருதவியின்றி வாழ்வது எவ்வாற்றானும் முடியாதாகலின், அவன் தான் வசிக்கும் ஊராருடன் பகைகொள்ளாமலொழுகின்றான், அவனது குடும்பம் கவலையின்றி வாழ்வதற்குரிய தாம்.

பகை உண்டாவதற்குக் காரணம் என்னவென்று நன்கு சிந்தாக்கி நோக்குவோமாயின், அக்காரணம் கோபமேயாமென்பது நன்கு விளங்கும். இதனாற்றான் பெரியார் “கோபமே கொடும்பகை” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். கோபமுண்டாவதற்குக் காரணமென்னவென்று நோக்குவோமாயின், அக்காரணம் பேதைமையும் புல்லறிவாண்மையுமாமெனச் செவ்விகாக்கத் தோன்றும். பேதைமையாவது செய்வது இது தவிர வது இது என்பனவற்றுள் ஒன்றுமறியாமையாம்; புல்லறிவாண்மையாவது ஒருவன் தான் சிற்றறிவினனாயிருந்தே தன்னைப் பேரறிவினனாக மதித்து, உயர்ந்தோர் கூறும் உறுதிச் சொற்களை யேற்றுக்கொள்ளா திருத்தலாம். இவ்விரண்டாலுமே கோபமுண்டாகின்றது; அதனால் பிறரோடு பகைத்தல் சம்பவிக்கின்றது. இவ்வாழ்க்கை நிலையிலிருந்தொழுகுகின்றவன் கோபத்திற்குக் காரணமாய் பேதைமையும் புல்லறிவாண்மையுமில்லாதிருப்பானாயின், அவன் தான் வசிக்கும் ஊரா ரோடு பகைத்தல் ஒருவாற்றானுமில்லையாம். பகைக்

குக் காரணம் கோபமாம், கோபத்திற்குக் காரணம் பேதைமையும் புல்லறிவாண்மையுமாமென்று நன்கு துணிந்து, பேதைமையையும் புல்லறிவாண்மையையும் பிரயத்னபூர்வமாக ஒழித்து எவர்மீதும் கூடுமானவளவும் கோபஞ்செய்ப்பாதிருப்பவனுக்குப் பகைவரில்லாமையால், அவன் தான் கருதியவனைத்தையும் பெற்றுச் சுகமாக வாழ்தற்குரியவனாவான்.

தான் வசிக்கும் ஊராரோடு பகைத்திருப்பவனுக்கு அவ்வூராருள் எவரும் உதவி செய்வதின்மையின், அவன் எவ்வளவு சம்பத்துடையவனாயினும், சுகஜீவியாய் வாழ்வதில்லையாம். அவனெப்போதும் யார் என்ன செய்யப்போகின்றனரோ? என்று நடுக்கமடைதற்குரியவனாகின்றான். அவன் வீட்டில் கள்வர் புகுவது எளிதாம். கள்வர் 'இவன் தான் வசிக்கும் ஊராருடன் பகைகொண்டிருக்கின்றான்; இவனுக்குதவிசெய்ய வருவாரொருவருமில்லர்' என்றுணர்வாராயின், அச்சமின்றி, அவன் வீட்டிற்குக் கொள்ளையிட வருவர். அவன் வீட்டில் நடக்கும் சபாசபங்கள் சிறப்பாக நடைபெறுவதில்லையாம். அவ்வூரார் அவனை அதேதகதியி லழுத்தச் சமயம் பார்த்தேயிருப்பார். அவனை அவ்வூரார் யாவரும் "ஓ! இவன் கெட்டான்; பொறாமையேய் பிடித்தவன்; அயல்வீடு வாழ்ந்தால் ஐந்து பட்டினிகிடக்கின்றான்; தானே வாழவேண்டும், மற்றவரெல்லாரும் தனக்குக் கீழ் அடங்கி யிருக்கவேண்டுமென்று கருதி, நம்மைக் கெடுக்கப்பார்க்கிறான்; தன் பேச்சுக்கு மாறுசொல்லுவாரைத் தரையோடு தரையாக்கப் பார்க்கின்றான்; இவனை யெவ்வாறாகவாவது ஒழித்துவிடவேண்டும்" என்றுன்றோ வெண்ணுவர்? ஊராரோடு பகைகொள்ளுகின்றவன் தனக்கேயன்றித் தனது மக்

கள் மனைவி முதலாயினோர்க்குந் துன்பத்தை யுண்டாக்கிக் கொள்ளுகின்றனன். ஊரார் சமயம் வந்தபோது அவனை மாத்திரமா வருத்துவர் ; அவன் மக்கள் மனைவி முதலாயினாரையுமன்றோ வருத்துவர்? தான் வசிக்கும் ஊராருடன் பகைப்பவனுக்குப் பலவழியாலும் தீங்கே யுண்டாதலின், அவன் வமிசத்துடன் கெடுவானென்பதற்கு ஐயப்பாடென்பது அணுமாத்திரமாகவேனுமின்றும். ஊராருடன் பகைப்பவனுக்குப் புகழுண்டாவதில்லை யென்பதை நன்கு கவனித்தல் வேண்டும். புகழில்லாது வாழ்பவனுக்கும் வனமிருகத்திற்கும் வேற்றுமையாதாம்? ஆனால், வனமிருகத்தைக் குறிப்பிட்டிகழ்ந்து பேசுவா ரொருவருமிலராவர் ; இவனையோ ஊரார். அனைவரு மிகழுகின்றனர். இவ்வாற்றால், இவன் வனமிருகத்தினும் இழிந்தவனாகின்றான். தான் வசிக்கும் ஊராரோடு பகைகொண்டிருப்பவன், அவ்வூராருள் ஒவ்வொருவரையுங் கண்டவிடத்து இவர் என்ன செய்வாரோவென்று சந்தேகமுடையவனாக விருப்பான். சந்தேகமுடைய மனம் சஞ்சலத்திற் குறைவிடமாக விருத்தலின், அவன் எப்போதும் துக்கமுடையவனாகவே யிருப்பன். இவன் பேதைமையும் புல்லறிவாண்மையு முடைமையால் பிறர்மீது கோபித்து, அவரை யிகழ்ந்து கெடுக்குமாறு முயலுகின்றான். இவன் செய்கையை யறிந்த ஊராரோ இவனை வம்சத்தோடு கெடுக்க முயலுகின்றனர். அதனால் இவனை இவன் வம்சத்துடன் சந்தர்ப்ப முண்டாயபோது அவ்வூரார் கெடுத்து விடுகின்றனர். இவ்வாறு கெட்ட குடும்பங்கள் பலவுளவென்பது யுகித்து நோக்குவோமாயின், விளங்குவதாம்.

ஊராரோடு பகைப்பவனுக்கு அவ்வூரார் உதவி செய்யாவிடினும், அவ்வூரிலேனும் அவ்வூர்க்கடுத்த ஊரிலேனும் பெரியாரிருக்கமாட்டாரா? அவர் இவனுக்குதவி செய்யமாட்டாரா வென்று வினாவுதல் கூடும்? அவர் அவனுக்கு உதவி செய்வாராயின், அவன் பலவகைத் தீங்கினை ஊரார்க்குச் செய்வானாகலின், அது பற்றி அவர் அவனுக்கு

தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற
தீயார்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே-தீயார்
குணங்க ளுரைப்பதுவுந் தீதே யவரோ
டிணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது.”

என்று பெரியாரருளியிருத்தலை யுட்கொண்டு, ஒருதவி யுஞ் செய்வதில்லையாம். அதனாலவன் கதி அதோகதி யேயாம்.

கோபம் மக்களுக்கு அவமானத்தையும் நாசத் தையுமுண்டாக்குகின்றதென்றுணர்ந்து, கோபமின்றி வாழ்பவர் பகையின்றி வாழ்பவரென்று தெளிந்திருப்பவர் “குற்றமொன்றும் பாராட்டித் திரிய வேண்டாம்” என்னும் உலகநீதிக் குரியவராய் வாழ்வார்.

செல்வமில்லாதவன் தான் வசிக்கும் ஊராருடன் பகைகொள்ளுவதில்லை யென்பது வெளிப்படையாமாகலின், செல்வமுடையவன் கோபமுடையவனாயிருப்பானாயின், அவன் ஊராருடன் பகைத்துத் தன் வம்சத்துடன் கெடுதற்குரியவனாகின்றான். “நான்குகை தட்டினால் ஒசை எழும்; ஒருகை தட்டினால் ஒசையெழாது” என்னும் பழமொழியை நன்குணர்ந்து நோக்கினால், ஊராருடன் பகைகொண்டிருப்பவன் எவ்வளவு சாமர்த்தியமுடையவனாயிருப்பினும், அவ்வூராரினின்றும் தப்

பிப் பிழைப்பது முடியாதென்பது மாறுபாடின்றி விளங்குவதாம்.

“ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்(ஒருவன் தான் வசிக்கும் ஊராருடன் பகைகொள்வானாயின், அவன் தன் வமிசத்துடன் கெடுவான்)” என்று கூறப்பட்டதாயினும், ஆற்றலாலோ தவத்தாலோ உயர்ந்தாரோடு பகைப்பவனும் தவறாது தன் வமிசத்துடன் கெடுவானென் றுணர்தற்பாலதாம். இராவணன் இராமனோடு பகைத்துத் தன் வமிசத்துட னழிந்தானென்பதையும், துரியோதனன் பாண்டவரோடு பகைத்துத் தன் வமிசத்துடனழிந்தானென்பதையும், இவைபோன்ற பிறவற்றையும் நாம் நூல்கள் வாயிலாக நன்குணர்வோமாயின், ஊராருடன் பகைத்தலையன்றி உயர்ந்தாருடனும் பகைத்தல் கூடாதென்பது தெளிவாகவிளங்கும்.ஊரார் பகையாவதற்குக் காரணம் கோபமேயன்றிப் பிறர் மனைவியரை விரும்புதலென்னுங் காமமுமாம். இவ்விரண்டு குற்றமும் இல்வாழ்க்கை நிலையிலிருந் தொழுகுகின்றவரிடத்து இல்லாதிருக்குமாயின், அவன் தான் வசிக்கும் ஊராருடன் மென்மேலும் பெருகவாழ்தற்குரியவனாய், இம்மையிற் புகழையும், மறுமையில் சுவர்க்கத்தையு மடைவானென்பது நிச்சயமாம்.

“இகலிற் கெதிர்சாய்த லாக்க மதனை
மிகலுக்கி னூக்குமாங் கேடு

தன்னுள்ளத்துப் பகைதோன்றியவிடத்து அதனை யெதிர்தலையொழிதல் ஒருவனுக்குச் செல்வமாம்;அவன் அது செய்யாது அப்பகையினிடத்து மிகுதலை மேற்கொள்ளுவானாயின், கேடுந் தன்னிடத்து வருதலை மேற்கொள்ளுவான்” என்று திருக்குறள் கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற் பாலதாம்.

7. எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனவத்தகும்.

இல்வாழ்க்கை நிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறியின் கண் நின்று அவ்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய கற்புடைய மனைவியோடு கூடி வாழுகின்றவன்: ஈகை முதலியவற்றால் இம்மைப்பயனாகிய புகழையும், மறுமைப்பயனாகிய சுவர்க்கத்தையும், அகத்துறவு வாயிலாகவோ புறத்துறவுவாயிலாகவோ மெய்புணர்வினைப் பெரியார் வாயிலாகப் பெற்று அதனால் மோட்சத்தையும் அடைதற்குரியவனாக விருத்தலின், அவன் இளமையிற் கற்றதனோடு நில்லாது அறம் பொரு ளின்பம் வீடு என்னும் புருஷார்த்தநான்கையும் உள்ளவாறுணர்ந்து, அவற்றைப் பெறுதற்பொருட்டு, தருக்கநூலையும் இலக்கண நூலையும் தக்கார் வாயிலாக உணர்தல் இன்றியமையாததாம். தருக்கநூலையும் இலக்கண நூலையும் உணராதவர்க்கு அறத்தைச்செய்யும் வகை, பொருளைச் சம்பாதிக்கும் வகை, இன்பத்தையனுபவிக்கும் வகை, மோட்சத்தைப் பெறும்வகை யென்பனவற்றை உணர்த்தும் நூல்களைத் தக்கவாறுபடித்து, அவற்றின் பொருள்களை யுள்ளவாறுணர்தல் ஒருவாற்றானும் பொருந்துவ தில்லையாம்.

தருக்க நூலையும் இலக்கணநூலையும் அவசியமாகக் கற்கவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தவே, நமது ஞானத்தாயாகிய ஓளவைப் பிராட்டியார், ஆத்திசூடியில் “எண்ணெழுத் திகழேல் (தருக்கநூலையும் இலக்கணநூலையும் நீ யிகழாது கற்பாயாக)” என்றருளிய தோடமையாது, கொன்றைவேந்தனில் “எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத்தகும் (தருக்கநூலும் இலக்கண

நூலும் மக்கட்கு இரண்டு கண்களென்று சொல்லத் தகும்” என்றும் திருவாய் மலர்ந்தருளிஞர். தருக்க நூலும் இலக்கண நூலும் கற்பதவசியமாமென்பது தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் † “எண்ணென்ப வேளை பெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங், கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு”, “கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு, புண்ணுடையர் கல்லா தவர்” என்றருளி யிருப்பதனாலும் செவ்விதாக விளங்குவ தாம்.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடுன்னும் உறுதிப் பொருள்களை உணர்த்தும் பொருள் நூல்களைத் தருக்க நூல் இலக்கணநூல் லென்னுங் கருவிநூல் வாயிலாக உணர்ந்தவர் தாமிருக்குந் தேயத்துள்ள பொருள்களையேயன்றி, வெவ்வேறு தேயங்களிலுள்ள பொருள்களையும் வெவ்வேறு காலங்களிலுள்ள பொருள்களையும் அறியும் அறிவுடையராதல் நிச்சயமா மாகலின், நம்ம னோருள் ஒவ்வொருவர்க்கும் தருக்கநூலையும் இலக்கண நூலையும் கற்பது இன்றியமையாத கடைமையாம். “இலக்கண நூலை மாத்திரம் கற்பது போதாதோ? தருக்க நூலையும் ஏன் கற்றல்வேண்டும்; தொன்னைக்கு நெய் ஆதாரமா! நெய்க்குத் தொன்னை யாதாரமா என்றாற் போன்று விதண்டை பேசுவதைக் கற்பிப்பதன்றோ தருக்கநூல்; ‘தருக்கம் படித்துத் தலைவெடித்துப் போகா

† பரிமேலழகர் எண் என்பதற்குக் கணிதநூல் என்று பொருள் கூறியது தருக்கநூல் கணிதநூலின் ஒருறுப்பாயடங்குவது பற்றியாம்; அதுபற்றி, அவர் அவ்வாறு கூறினாரென்றிங் குணர்தல் வேண்டும். இதனால் தருக்கநூலை யோதுதல் கூடா தென்பது அவர் கருத்தன்றென்பது நன்குவிளங்கும்.

மல்' என்று பெரியார் கூறியிருப்பதனால், தருக்கநூலைப் படிப்பது கூடாதென்பது விளங்கவில்லையா?" என்று சிலர் ஆசங்கித்தல் கூடும்? இதுபயனற்ற ஆசங்கையாம். இலக்கண நூலைப் படித்தலே போதும்; தருக்கநூலைப் படிப்பது அநாவசியகமாமென்று கூறுவது எனக்கொரு கண் இருந்தால் போதும், இரண்டு கண் வேண்டுவதில்லை யென்பது போலவாம். இலக்கணநூ லுணர்ச்சி யில்லாதவர்க்குத் தருக்கநூ லுணர்ச்சி யுண்டாதல் கூடாமையின், இலக்கணநூலை யுணர்ந்தவரே தருக்க நூலை யுணர்தற்குரியவராவர். இஃது "ஆற்றி னளவறி ந்து கற்க வவையஞ்சா, மாற்றங் கொடுத்தற் பொருட்டு- சொல்லிலக்கண நெறியானே † அளவைநூலை ‡ அமைச்சர் உட்பட்டுக்கற்க, வேற்று வேந்தர் அவையிடை யஞ்சாது அவர் சொல்லிய சொற்கு உத்தரஞ் சொல்லுதற் பொருட்டு" என்று திருவள்ளுவர் கூறுதலால், நன்கு விளங்கும். சொல்லிலக்கண நூலைக் கல்லாதவர்க்குத் தருக்கநூலைக் கற்பது முடியாதாகலின், தருக்கநூலைக் கற்றற்பொருட்டுச் சொல்லிலக்கண நூலைக்கற்பது அவசியமாம். சொல்லிலக்கண நூலுணர்ச்சி எழுத்திலக்கண நூலுணர்ச்சியும், பொருளிலக்கண நூலுணர்ச்சியும் இல்லாதவிடத்துச் செவ்விதாக உண்டாவதில்லையாம். ஆகவே, எழுத்து, சொல், பொருளென முத்திறத்ததாக விளங்கும் இலக்கணநூலைக் கற்றவர்க்கே தருக்கநூலைக் கற்பது வாய்ப்பதாமென்றிங்குணர்த்தப் பாலதாம். இலக்கண நூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணியென ஐந்து கூறுபாடுடையதாயிருக்க, அதனை எழுத்துச். சொல் பொருளென மூன்று கூறுபாடுடையதாகக் கூறுவதமையுமோ வெனின், யாப்பும், அணியும், பொரு

† அளவைநூல்-தருக்கநூல். ‡ அமைச்சர்-மந்திரிகள்.

ளில் அடங்குதலின், அமையும். இது தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென முக்கூறுபாடுடையதாக விருத்தலால் நன்கு விளங்கும். “எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத் தகும்” என்றுகூறப்படுதலால், தருக்கநூலுணர்ச்சியின்றி இலக்கணநூலுணர்ச்சி மாத்திரமுடையவர் ஒற்றைக் கண்ணர்போல்பவராவர்; இலக்கணநூலுணர்ச்சியுமின்றி யிருப்பவரோ எதனையும் செவ்வையாக அறிதற் குரியவராகாதிருத்தலின், அவர் குருடர்போல்பவராவர். வடநூலார் “தருக்கவியாகரண (இலக்கண) மென்னு மிரண்டுமே மக்கட்கிருகண்ணாகும்” என்று கூறுவதனாலும், அவை யிரண்டனுணர்ச்சியு மில்லாதவர் ஊன (மாமிச)க் கண்ணுடையவராயிருப்பினும், வெவ்வேறு தேயங்களிலும் வெவ்வேறு காலங்களிலும் நிகழுவனவற்றை யறிதற் குரிய ஞானக்கண்ணில்லாதவராயிருத்தலின், அவர் ஒருவகையால் குருடரே யாவ ரென்பதற்கு யாதோர் ஐயப்பாடுமின்றும்.

இலக்கணமாவது இலக்கியத்தின் அமைதியாம். பிருதிவி (மண்) நாற்றமுடையது; அப்பு (நீர்) குளிர்ந்த பரிசமுடையது; தேயு (தீ) சுடும்பரிசமுடையது என்ற விடத்துப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு என்பன இலக்கியமாம்; நாற்றமுடைமை, குளிர்ந்த பரிச முடைமை, சுடும் பரிச முடைமை யென்பன இலக்கணமாம். அவ்வியாத்தி, அதிவியாத்தி, அசம்பவமென்னும் முக்குற்றமு மில்லாதது இலக்கணமா மென்றிங் குணர்தல் வேண்டும்.

1. இலக்கியத்தின் ஏக தேசத்தில் இலக்கண மிருத்தல் அவ்வியாத்தியாம்; அது குடுமி யுடையவர் மனிதரென்றற் போல்வதாம்.

2. இலக்கிய மல்லாததன் கண்ணும் இலக்கண மிருத்தல் அநிவியாத்தியாம்; அது மூக்குடையவர் மனிதர் என்றும் போல்வதாம்.

3. இலக்கணம் இலக்கிய முற்றுமிராமை அசம்பவமாம்; அது வாலுடையவர் மனிதர் என்றும் போல்வதாம்.

‘எண்ணு மெழுத்துங் கண்ணெனத்தரும்’ என்னும் வாக்கியத்தின்க ணுள்ள எழுத்தென்னும் இலக்கணம் எழுத்துச் சொல் பொருள் என்பனவற்றின் இலக்கணங்களை யுணர்த்திநின்ற தென்றிங் குணர்தல் வேண்டும். பழமென்பது மருத்துவ (வைத்திய) நூலில் எலுமிச்சம் பழத்தையும் மற்றவிடத்தில் வாழைப்பழத்தையு முணர்த்துவதுபோல, இங்கு இலக்கண மென்பது எழுத்துச் சொல் பொருளென்பனவற்றின் இலக்கணங்களை யுணர்த்தி நின்றது. எழுத்துச் சொல் பொருளென்பனவற்றின் இலக்கணங்களை யுணர்த்தும் நூலே இங்கு இலக்கண நூலென்று கூறப்படுகின்றது. எழுத்துச் சொல் பொருளென்பனவற்றின் இலக்கணங்கள் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், இலக்கண விளக்க மென்றற்றொடக்கத்து நூல்களின் ஆராய்ச்சியால் விளங்குவனவாம். இவைதாம் இலக்கண நூல்கள்.

தருக்கமாவது விசாரவடிவமாம்; அஃதாவது யுத்தியாம். யுத்தியாவது இது கூடும், இது கூடாதெனத் தோன்றும் அறிவாம். இஃது அநிஷ்டத்தைச் சம்பாதித்துத் தருவதாம். புகை தீயில்லாவிடத்தும் இருக்கும் என்றொருவன் கூறுவானாயின், அவனுக்குத் தருக்க நூலுணர்வுடையான், புகை தீயின் காரியமன்றாதல்வேண்டும்; புகை தீயின் காரியமா யிருத்தலின், தீ யில்லா

விடத்துப் புகைபிராது என்று கூறுகின்றான்; அதனாலவன் புகையுள்ள விடத்துத் தீ யிருத்தல் வேண்டுமென்று தனக்கிஷ்டமில்லாமலே யங்கீகரிக்கின்றான். இவ்வாறங்கீகரிக்கச்செய்வதற்கேது தருக்கமாயிருத்தலின், தருக்கம் விதண்டை பேசுவதற்குச் சாதகமாவ தில்லையாமென்று நன்குணர்தல் வேண்டும். பெரியார் “தருக்கம் படித்துத் தலைவெடித்துப் போகாமல்” என்று கூறியது தருக்கநூலைப் படித்தபின் பொருள் நூலைப்படிக்கமுயலாது தருக்கநூலையே படித்துக் காலங் கழிப்பவரை நோக்கியதாம்.

தருக்கம் அநுமானப் பிரமாணத்திற்கு உபகாரமாயிருத்தலின், உபசார வழக்கால், பிரமாண முதலியவற்றைக் கூறும் நூல் தருக்கநூல் என்று கூறப்படுகின்றது. தருக்கநூல் அநுமானப் பிரமாணமே நியாயமென்றும், அதற்குபகாரமாக விருப்பது தருக்கமென்றும் கூறுகின்றது. பிரமாண முதலியவற்றைக் கூறும் நூல்கள் தருக்கபரிபாஷை, தருக்க கௌமுதி, தருக்காயிர்தம், நியாயப்பிரகாச முதலியனவாம். இவைதாம் தருக்கநூல்கள்.

இலக்கண நூலைப்படித்து, பின் தருக்க நூலைப்படிப்பவர்க்கு அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் உறுதியைப் பொருள்களைக் கூறும் பொருள் நூல்களின் அர்த்தம் மிகு எளிதாக விளங்குவதாம். இவ்விளக்கத்திற்குக் காரணம் இலக்கண நூலுணர்ச்சியும் தருக்கநூலுணர்ச்சியுமாக விருத்தலின், அவை மக்கட்கு இரண்டுகண்கள் போல விருக்கின்றன. இக்கண்களுடையவர்கொடுநெறியிற் செல்லாது செந்நெறியிற் செல்லுவராதலின், அவர் இம்மைப் பயன், மறுமைப்பயன், மோட்ச

மென்பவற்றை முறையே யடைதற் குரியவராகின்ற
னர்.

இலக்கண நூலுணர்ச்சியும் தருக்க நூலுணர்ச்சி
யும் நம்மனோர்க் கின்றியமையாதனவா மென்பது பின்
வரும் செய்யுள்களா வினிது விளங்குவதாம்.

“ ஆதி முதலொழிய வல்லா தனவெண்ணி
னீதி வழுவா நிலைமையவான்-மாதே
யறமார் பொருளின்பம் வீடென் றிவற்றின்
றிமாமோ வெண்ணிறந்தாற் செப்பு”.

(ஆதிமுதலொழிய-தலைமைவாய்ந்த வேதமென்
னும் முதலூல் தவிர, நீதிவழுவாம்-நீதியினின்றும்
பிறழ்ந்தனவாகிய; எண்-தருக்கம்).

“ எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு—மொழித்திறக்
முட்டறுத்த நல்லோன் முதலூற்பொருளுணர்ந்து [தின்
கட்டறுத்து வீடு பெறும்.”

(எழுத்து - இலக்கணம்; இழிதகைமை - அறியா
மை; முதலூல்-வேதம்).

8. ஏவா மக்கள் மூவா யருந்து.

இல்லறத்தான் இல்லறவாழ்க்கையில் எவ்வளவு
மேம்பாடுடையவனாக விருப்பினும், தனது குறிப்பினை
யறிந்து தான் விரும்பிய காரியத்தைத் தானிதனைச் செய்
யென்று கட்டளையிடுதற்கு முன்னரே செய்யும் மக்களை
யுடையவனாக விருப்பின், அவன் வாழ்க்கை பயனுடைய

வாழ்க்கையாவதன்றாம். ஒருவனுடைய வாழ்க்கை மேன்மையுறுதற்குக் காரணம் அவனுடைய பிள்ளைகள் அவனது குறிப்பினையறிந்து ஒழுக்குதலுமாம். இவ்வாழ்க்கைக்கு அணிகலமாக விருப்பவர் நன்மக்களாதலின், அம்மக்களில்லாவிடத்து, இவ்வாழ்க்கை சிறந்து தோன்றுவ தில்லையாம். தந்தையொருவழியில் ஒழுக,மைந்தர் மற்றொருவழியிலொழுகவுள்ள வாழ்க்கை ஏறுமாறாய வாழ்க்கைபாமாதலின், அவ்வாழ்க்கை எஞ்ஞான்றும் துக்கவாழ்க்கையேயாம். தமது தந்தை தாயர் இது செய்யவேண்டுமென்று கருதியுள்ள காரியத்தை, அவர்கள் இதனைச் செய்யென்று தமக்குக் கட்டளை யிடுதற்கு முன்னரே அவர்களது முகக்குறிப்பாலறிந்து செய்பவர்தாம் உண்மையாய மக்களாவர். இம்மக்களை யுடைய வர்க்கு ஒருவாற்றானுந் தன்பமுண்டாவ தில்லையாம்.

தந்தை தாயரது தீவினை குறைதற்பொருட்டு, அவர்களை நோக்கி மக்கள் செய்யும் தானதருமங்களால், அவர்கள் நற்கதியடைகின்றனரென்பது நூற்களின் யுணிபாமாதலின், இது செய்யென்று தமது தந்தை தாயர் கட்டளை யிடுதற்கு முன்னரே அதனை அவர் குறிப்பறிந்து செய்கின்ற மக்கள்தாம் தமது தந்தை தாயர்க்கு அவர்களிறந்த பின்னரும் நன்மை செய்தற்குரியவராயிருக்கின்றனர். இம்மக்களைப் பெறுவதற்கு இவர்களது தந்தை யாது தவஞ் செய்தானேவென்று தமது அறிவையும் ஒழுக்கத்தையுங் கண்டோர் கூறுமாறுஒழுக்குகின்ற மக்கள் எப்போதும் தமது தந்தை தாயரின் குறிப்பறிந் தொழுக்குகின்றவராயிருப்பரென்பது சீராமரது சரித்திரத்தையும், வீஷ்ணுரது சரித்திரத்தையும்.

உய்த்துணர்ந்து நோக்குவோர்க்கு நன்கு விளங்குவ
தாம்.

சீராமர்க்குத் தசரத மகாராஜா மணிமுடிபுனைப ஏற்பாடு செய்திருந்த போது, மந்தரையின் வஞ்சகச் செயலால் கைகேசி நெஞ்சு கலங்கி, தனக்குச் சம்பராசுர யுத்தத்தில் தசரதர் தருவேனென்று கூறியவரங்க ளிரண்டனையும் பெறக்கருதி, தசரதரை நோக்கி முன் னர்த் தாங்கள் தருகின்றேனென்று கூறியவரமிரண்ட னையும் தருதல் வேண்டுமென்றாள். அவற்றைப் பெற்றுக் கொள்வாய் என்று தசரதர் கூறினர். முதலாவதுவரம் சீராமன் பதினான்கு வருஷம் காட்டிற்குப் போகவே ண்டுமென்பதாம்; இரண்டாவதுவரம் பரதன் மணிமுடி புனைந்து உலகாள வேண்டுமென்பதா மென்று கூறி னள் கைகேசி. அவற்றைக்கேட்டுத் தசரதர் பலவாறு கூறினார்; கைகேசி அவற்றிற்கு இணங்கவில்லை. அத னால் அவர் மூர்ச்சையாய் விழுந்துவிட்டனர்; உடனே கைகேசி ஏவலாளர் வாயிலாகச் சீராமரைத் தன்னிடத் திற்கு வருமாறு செய்து அவரை நோக்கி,

“ஆழிசூ முலக மெல்லாம் பரதனே யாள நீ போய்த்
தாழிருஞ் சடைநூ டாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்
பூழிவெங் கான நண்ணிப் புண்ணியத் துறைக ளாடி [டு
ஏழிரண் டாண்டின் வாடுவென் றியம்பினன் அரசன்”

என்று கூறினாள். உடனே, சீராமர் ஒரு கலக்கமு யின்றித் “தந்தைசொன் மிக்க மந்திர மில்லை” என்று பெரியா ரருளியிருப்பதனைத் தம்முளத் தெண்ணி, தச ரதர் தம்மையழைத்து நீ பதினான்கு வருஷம். வனஞ் சென்று வரக் கடவாரென்று கூறுவதற்கு முன்னரே,

அவர் குறிப்பறிந்து காட்டுக்குச் சென்றனரென்று இராமயணங் கூறுகின்றதன்றோ?

சந்தனு மகாராஜா ஸத்தியவதியை மணம்புரிய விரும்பியபோது, அவர் புத்திரராகிய காங்கேயர் அவர் குறிப்பறிந்து, ஸத்தியவதியின் தந்தையினிடத்துச் சென்று யான் விவாகஞ் செய்து கொள்வதில்லை யென்று உறுதிப்பாடு செய்துகொண்டு,

“ விரதமுற் றியவா றனைவருங் கேண்டின்
மெய்யுயிர் வீடுமன் றளவும்,
சுரதமுற் றியமெய்த் தாதுவு மூலத்
தழலுடன் மீதெழுந் தகைக்கே,
இரதமுற் றியசொன் மகப்பெறா தவருக்
கில்லையென் றியம்புநற் கதியும்,
சுரதமுற் றியவென் றந்தைதன் பொருட்டாற்
பெறுவல் ”

என்று கூறி, பயங்கரமாய் விரத முடையவனெ னப் பொருள்படும் பீஷ்மனென்னும் பெயரைப் பெற் றனரென்று பாரதங் கூறுகின்றதன்றோ?

இச்சரித்திரங்களால் யாது விளங்குகின்றது? “ஏவா மக்கள் மூவாமருந்து=இதனைச் செய்வீராகவென்று தமது தந்தைதாயர் ஏவாமவிருக்க, அவர்தம் குறிப் பறிந்து செய்யுமக்கள் அவர்களுக்கு முத்துக்கொடா மைக்குக் காரணமாகிய அமிர்தம்போலாவர்” என்பதன் றோ விளங்குகின்றது?

தந்தை தாயர் இது நன்மையைத் தருவதென்று சொல்லவும் அதனைச் செய்யாத மக்கள் அவர்களுக்கு விஷம்போலத் தீமையே செய்தற்குரியவராவர். தந்தை

தாயர் இது நன்மையைத் தருவதென்று சொல்லவும் அதனைச் செய்யாத மக்கள் தாமே இது நன்மையைத் தருவதென்று ணர்ந்து, அதனைச் செய்வது ஒருவாற்றானு மில்லையாம். இம்மக்கள் நிலத்திற்குப் பொறையாயிருக்கின்றன ரன்றி, இவர் வாயிலாக ஒரு நன்மையு முண்டாவ தில்லையாம்.

இது செய்யென்று தமது தந்தை தாயர் ஏவுதற்கு முன்னரே அவர்தம் குறிப்பினையறிந்து, வித்தியாப்பியாசம் செய்தல், நல்லரோடிணங்கி யொழுதுதல், சன்மார்க்கத்திற் சென்று பொருள் தேடுதல், தமது பெரியோர்கள் செய்த தருமங்களை மறவாது செய்தல், துன்மார்க்கத்தில் மறந்துஞ் செல்லாதிருத்தல் முதலிய உத்தமகுணங்களை யுடைய மக்கள் தம் தந்தை தாயர்க்கு அபிர்தம் போல விருப்பர்; மேற்கூறிய குணங்களுக்கூ மாறாய குணங்களையுடைய மக்களோ தம் தந்தை தாயர்க்கு விஷம்போல விருப்பர். இம்மக்களினிருப்பால், அவர்களுக்கு இகபர பிரண்டிலும் நன்மையுண்டாவ தில்லையாம்; நீமையுண்டாவதோ தவறுவதில்லையாம்.

“தவமதுசெய் தேபெற் றெடுத்தவன் முதற்பிதா
தனைவளர்த் தவனொருபிதா,
தயையாக வித்தையைச் சாற்றினவ னொருபிதா
சார்ந்தசற் குருவொருபிதா;
அவமறுத் தாள்கின்ற வரசொரு பிதாநல்ல
வாபத்து வேளைதன்னில்,
அஞ்சலென் றுற்றதுயர் தீர்த்துளோ னொருபிதா
அன்புள முனொருபிதா;
கவளமிடு மனைவியைப் பெற்றுளோ னொருபிதா
கவிதவிர்த் தவனொருபிதா,

காசினியி லிவரைநித் தம்பிதா வென்றுளங்
கருதுவது நீதியாகும்.”

என்று பெரியார் கூறுவதால், மக்கள் தம்தந்தை தாய
ர்க்கேயன்றித் தம்மைவளர்த்தவர் முதலாயினோர்க்கும்
அவர்க்கு வேண்டியவற்றை அவர்கள் கூறுவதற்கு முன்
னரே அவர்களது குறிப்பறிந்து செய்தல் வேண்டும்.
இவ்வாறெல்லாம் செய்கின்ற மக்கள்தாம் அமிர்தம்
போன்றவ ராவர்.

நல்லினத்தோடு சேர்தல், இன்சொற் கூறுதல்,
இரப்பவர்க்கில்லையென்னாதீதல் முதலியவற்றையுடைய
மக்கள் எஞ்ஞான்றுந் தம் தந்தை தாயர்க்கு மாறாகவொ
ழுசுவதில்லையாம். அவர்கள் எஞ்ஞான்றும் தம் தந்தை
தாயர்க்கு வேண்டியவற்றை அவர் தம் குறிப்பறிந்து
அவர் கூறுதற்கு முன்னே செய்வதன்றி, கூறியபின்
செய்வதேயில்லையாம். தந்தை தாயர் கூறியதை அசட்
டைசெய் தொழுசுமக்களோ

“ கல்லென்று தந்தை கழற வதனைபோர்
சொல்லென்று கொள்ளா திகழ்ந்தவன்—மெல்ல
எழுத்தோலை பல்லார்முன் னீட்டவிரியா
வழுக்கோலைக் கொண்டு விடும்.”

என்று நாலடியார் கூறுவதற்கிலக்கியமாகி, அவ
மானமடைதல் திண்ணமாம்.

தம் தந்தை தாயரது சொல்லுக்கெதிர்த்துப்
பேசாது, அவர்கள் தவறுநோக்கித் தண்டித்தவிடத்து,
அவர்களை நிந்தியாது, அவர்கள் குறிப்பினை யறிந்து,
அக்குறிப்பின்படி யொழுசுகின்ற பிள்ளைகள் நன்மை
யென்று சொல்லப்படுவன வனைத்தும் பெறுதல் நிச்சய
மாம். அவர்கள் தமது தந்தை தாயர்க்கு எப்போதும்

அமிர்தம் போன்று நன்மையே செய்தற்குரியவராயிருக்கின்றனர்.

விடியற்காலத்தில் விழித்துக்கொள்ளும்போது தாம் செய்யவேண்டிய தருமங்களைப் பற்றியும் தேடவேண்டிய பொருள்களைப்பற்றியும் சிந்தனைசெய்து, தமது தந்தை தாயரைத் தொழுதுகொண்டே யெழுந்திருக்கும் மக்கள் தமது தந்தை தாயர் குறிப்பினையறிந்து அவர்க ளிது செய்யவேண்டுமென்று கட்டளையிடு முன்னரே அதனைச் செய்தலின், அவர்கள் தம் தந்தை தாயர்க்கு எஞ்ஞான்றும் அமிர்தம்போன் றிருக்கின்றனர். இத்தன்மை வாய்ந்த மக்கள் பிறந்தகுடி யொங்குவளர்வதன்றி ஒருபோதும் குறைவதே யில்லையாம்.

தந்தை தாயர் தம்மக்களைத் தாம் ஏவுதற்கு முன்னரே தாம் கருதியவதனைத் தங்குறிப்பறிந்து செய்து வருமாறு பழக்குவாராயின், அம்மக்கள் எஞ்ஞான்றும் அவர்களுக்கு மூவாமருந்தாக விருப்பார்களைன்பதற்கு யாதோர் ஐயப்பாடு மின்றும்.

“கூறமை நோக்கிக் குறிப்பறிவா நெஞ்ஞான்று, மாறாநீர் வையக் கணி” என்று திருக்குறள் கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற் பாலதாம்.

9. ஐயம் புகினுஞ் செய்வன செய்.

இல்வாழ்க்கை நிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறியின்க ணின்றொழுக்குகின்றவன் தான் செய்தற்குரிய காரியங்களைக் கடன்வாங்கியேனுஞ் செய்வதவசியமாம்; கடன்கொடுப்பா ரில்லாவிடத்துப் பிச்சையெடுத்தாயினுஞ் செய்வ தவசியமாம். அவனுக்குரிய காரியம் இல்

வாழ்க்கையைச் செவ்வையாக நடைபெறச் செய்வதாம். “பிச்சைபுக் காயினுங் கற்றல் மிகவினிதே”, “கடன் கொண்டுஞ் செய்வன செய்த வினிதே”, “செய்வன திருந்தச்செய்” என்று பெரியார் கூறியுள்ளவற்றை நன்கு கவனிக்குமிடத்து, செய்தற்குரிய காரியங்களைக் கடன் வாங்கியேனும், பிச்சையெடுத்தேனும் அவசியமாகச் செய்தல் வேண்டுமென்பது பிறழாது விளங்குவதாம்.

“ஐயம் புகீனுஞ் செய்வன செய் = ி பிச்சையெடுத்தாயினுஞ் செய்தற்குரிய காரியங்களைச் செய்யக்கடவாய்” என்று நமது ஞானத்தாயாகிய ஓளவைப்பிராட்டியார் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருப்பதால், நாம் செய்தற்குரிய காரியங்களை மறவாதுசெய்யவேண்டுமென்பது பிறழாது விளங்குமன்றோ? வறுமை மிக் குப் பிச்சையெடுப்பதற்குரிய நிலைமையி லிருப்பவரும் தாம் செய்தற்குரிய காரியங்களை மறவாது செய்துவருவாராயின், அவர் விரைவில் மேம்பாடாகிய நிலையை யடைவது நிச்சயமாம். “வறியோர்க் கழகு வறுமையிற் செம்மை” என்று நறுந்தொகை கூறுவதை நன்குணர்ந்து நோக்குமிடத்து. இல்லறத்தான் வறுமைமிக் குப் பிச்சையெடுப்பதற்குரிய நிலைமையைத் தீவினைவயத்தால் பெற்றவிடத்தும், தான் செய்தற்குரிய காரியங்களை மறவாது செய்தலே அவனுக்கு அழகாகுமென்பது பெறப்படுவதாம். பிரமசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்தியாசி, ஆதாரமானவரால் விடப்பட்டவர், வறுமையுடையார், திக்கின்றித் தன்னிடத்து வந்திறந்தவர், பிதிரர், தேவர், விருந்தினர், சுற்றத்தார் என்னும் பதினமீர்க்கும் தனக்குரியபொருளைப் பங்கிட்டுண்பது இல்லறத்தானுக்கு முக்கியக் கடமையா மாதலின், இவ்வாறு பங்கிட்

ணென்பதே அவன் செய்தற்குரிய காரியமாம். இக்காரியத்தைச் செய்யாதிருப்பவன் எவ்வாற்றால் இல்லறத்தானாவன்? அவன் ஒருவாற்றானும் இல்லறத்தானாவதில்லையாம். ஒருவனது தருமகுணம் அவனிடத்துப் பொருளுள்ளபோது நன்குவிளங்குவ தில்லையாம்; ஆனால், அவன் பொருளில்லாதவனாய் விடத்து நன்கு விளங்குவதாம். தரும குணமுடையான் வறுமைமிக்க விடத்தும் தான் செய்தற்குரிய காரியங்களைப் பிச்சையெடுத்தேனுஞ் செய்வன்; தருமகுணமில்லாதவனோ வறுமைமிக்கவிடத்துத் தீயவழியிற்சென்று பொருளீட்ட முயலுவ தல்லாது தான் செய்தற்குரிய காரியங்களைச் செய்தே யில்லையாம். எவரேனும் ஒருவர் பொருளுள்ள காலத்துத் தருமஞ் செய்பவராயிருந்து, வறுமை மிக்க விடத்து, அதனைச் செய்யாது விடுவராயின், அவர் இடம்பத்திற்காகத் தருமஞ் செய்தாரன்றி உண்மையாகத் தருமஞ்செய்தாரில்லையென்று நிச்சயமாக அறியலாம். பழிபாவங்களுக்கேதுவாய செயல்களைச் செய்யுங்காலம் பிச்சையெடுத்துண்ணுங் காலமேயாம். அக்காலத்தில் ஒருவன் செய்வனவற்றைத் திருந்தச் செய்தொழுகுவது மிகவருமைபாம் அக்காலத்தில் பழிபாவங்களுக்கேதுவாய செயல்களைச் செய்யாதவன் எக்காலத்திலும் பழிபாவங்களுக்கேதுவாய செயல்களைச் செய்வதில்லையாம்; ஆனால், புகழ் புண்ணியங்களுக்கேதுவாய செயல்களையே செய்து வருவானென்பது துண்ணமாம்.

வினைவினைவுகளைத் தக்கார்வாயிலாக வுணர்ந்து அற (தரும) நெறியி லொழுகுகின்றவர் வறுமை மிக்க விடத்து, பிச்சையெடுத்தேனும் தாஞ்செய்தற்குரியகருமங்களைச் செய்வதல்லாது, மற (பாப) நெறியிற்சென்று

தாஞ்செய்தற்குரிய காரியங்க ளாகாதனவற்றைச்செய்வ தில்லையாம். அவை பொய், களவு, கொலை முதலியன வாம். “இலனென்று தீயவை செய்யற்க செய்யி, நில னாகு மற்ற்ும் பெயர்த்து—யான்வறியனென்று கருதி, அதுதீர்தற்பொருட்டுப் பிறர்க்குத் தீவினைகளை ஒருவன் செய்யாதொழிக; செய்வனாரின் பெயர்த்தும் வறியனா வன்” என்று திருக்குறள் கூறுவதை நன்குணர்ந்து நோக்கினால், பிச்சை யெடுக்குங்காலம் நேரிட்ட விடத் தும் புகழ்புண்ணியங்களுக் கேதுவாகிய செயல்களைச் செய்யவேண்டுமே யன்றி, மீண்டும் வறுமை யடைதற் கேதுவாகிய தீவினைகளைச் செய்வது கூடாதென்பது மாறுபாடின்றித் தோன்றுவதாம்.

“ஈன்றாள் பசிகாண்பா னூயினுஞ் செய்யற்க,சான் றோர் பழிக்கும் வினை—தன்னைப்பயந்தாளது பசியை வறுமையாற் கண்டிரங்குந்தன்மைய னூயினுனெனினும், அது சுட்டி அறிவுடையார் பழிக்கும் வினைகளை யொரு வன் செய்யாதொழிக” என்று திருக்குறள் கூறுவதை மறவாது ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவந்தொழுகுகின்ற வர் தமக்கு எவ்வகைத்தாய விபத்து நேர்ந்தவிடத்தும், நல்லனவற்றைச் செய்வதன்றி அல்லனவற்றைச் செய்வ தில்லையாம்; ஒருவனுக்குப் பிச்சை யெடுப்பதினு மேற் பட்டவிபத்துப் பிறிதோன்று மில்லையாம். மாபலிச்சகர வர்த்தியினிடத்து மூவடிமண் யாசிக்கச் சென்ற திரு மால்குறளாய்(இரண்டடியளவாய்)க் குறுகிவிட்டாரென் னுநூல்கள் கூறுவதை நோக்கினால், யாசிப்பவர்க்குஅங்க முற்றுங் குறுகிவிடுகின்ற தென்பது விளங்காதிராது. “மல்லெலாந் தெரியக் காட்டிப் பருவரல் முகத்திற் கூட் டிச், சொல்லெலாந் சொல்லி நாட்டித் துணைக்கரம் விரி த்து நீட்டி, மல்லெலா மகல வோட்டி மானமென் பதனை

வீட்டி, இல்லெலா மிரத்த லந்தோ விழிவிழி வெந்த ஞான்றும்” என்று குசேலோபாக்கியானம் கூறுமாறு இரத்தல் இழிவாயவற்று ளெல்லாம் மிக இழிவாதலால், அதனினுமிக்க விபத்து மானமுடையார்க்குப் பிறி தொன்றுமில்லையாம். அத்தன்மையதாய விபத்து நே ரிட்டகாலத்தும், செய்வனவற்றைச் செய்தொழுகு கின்றவர்தாம் “ புலி பசித்தாலும் புல்லைத்தின்னாது ” என் னும் பழமொழிக்கிலக்கிய மாவர்.

வறுமைமிக்குப் பிச்சையெடுக்கும் நிலைமையினைப் பெற்றவனை அவன்தாய் என்னசெய்கின்றாள்? பழிக்கின் றாள்; மனைவியோ கவனிப்பதில்லை; அவன் சொல்லு கின்றசொல் மதிப்பிற்குரியதாவதில்லை; அவனுக்கு அவ மானம் அடிக்கடியுண்டாகின்றது; தீராத விசாரமோ அவனைவிட்டுத் தொலைவதில்லை; தைரியமென்பது அவ னுக்குச் சற்றுமில்லதாகின்றது; சபையிற் செல்வதற் கோ அவன் நாணமடைகின்றான்; செல்வரைக் கண்ட விடத்தோ அவன் தனது முன்னிலைமையைக் கருதிக் தலை குனியு மியல்புடையவனாகின்றான்; ஆண்மையோ அவனிடத்துத் தங்க வஞ்சுகின்றது. இத்தன்மைய வாய நிலைமையி விருப்பவன் தான் செய்தற்குரிய காரி யங்களை மறவாது பிச்சையெடுத்தேனும் பொறுமை யோடு செய்து வருவானாயின், அவனது வாழ்க்கை பொன்மலர் நாற்றமுடைய தென்பது போலப் புகழ் பெறுவதற் குரியதாம்.

பொன்னையுருக்கிய விடத்து, அதன் குண மாறு கின்றதோ? பாலேக் காய்க்கிய விடத்து அதன் சுவை கெடுகின்றதோ? சந்தனக்கட்டையைத்தேய்த்தவிடத்து அதன் மணம் குறைகின்றதோ? இல்லையன்றோ? இங்ங னமே நல்லோர் தாம் வறுமை மிக்குப்பிச்சையெடுக்கும்

நிலைமை நேர்ந்தவிடத்தும், தமது இல்லறவொழுக்கத்திற்குரிய காரியங்களைச் செய்வதன்கண் மறப்பதில்லையாம். நீங்கள் எத்தன்மையதாய விபத்து நேர்ந்தவிடத்தும் செய்வனவற்றை மறவாது செய்வீராயின், புகழ்புண்ணியங்களைப் பெற்றுப் புனிதராவீரென்று நம் மனோர்க்கு வற்புறுத்தற் பொருட்டே ஓளவைப்பிராட்டியார் “ஐயம்புகினுஞ் செய்வனசெய்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிணர். பிச்சை யேற்றல் துறவறத்தார்க்கு விதியாயும், இல்லறத்தார்க்கு விலக்காயுமிருத்தலின், “ஐயம்புகினுஞ் செய்வனசெய்” என்று ஓளவையார் கூறியது இல்லறத்தாரை நோக்கியேயாமென் றிங் குணர்தல் வேண்டும்.

10. ஒருவனைப்பற்றி ஓரகத்திரு.

இல்வாழ்வார் எவ்வகையானும் மற்றவ ருதவியின் றித் தமது வாழ்க்கையை யினிதாக நடத்துவது கூடா மையின், அவர் மற்றவருதவியை வேண்டி வாழ்தற் குரியவராக விருக்கின்றனர். முக்காலி நாற்காலி யென்பன வற்றின்கணுள்ள கால்களுள் ஒவ்வொன்றும் மற்றக் கால்களின் உதவியைப் பெறாத விடத்து, நிலை பெறுவ தாமோ? மூன்று கால்களையுடையது முக் காலியாம்; நான்கு கால்களையுடையது நாற்காலியாம். முக்காலியின் ஒவ்வொரு காலுக்கும் மற்றக் கால்களி னுதவியும், நாற்காலியின் ஒவ்வொரு காலுக்கும் மற்றக் கால்களினுதவியும் அவசியமாக வேண்டு மென்பது அவற்றி னியல்பினை ஊகித்து நோக்கினால் நன்கு

8 மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் திசையம்

அடையாறு, சென்னை-20.

விளங்குவதாம். இங்ஙனமே இவ்வாழ்வாரும் வாழ்தற்குரியவராக விருக்கின்றனர். அண்டை வீட்டுக்காரர், எதிர் வீட்டுக்காரர் முதலாயினோரது உதவியைப் பெறுவதென்றி, எவ்விலவாழ்வாராவது தமது வாழ்க்கையை யினிது நடத்துவதற்குரியவராவரோ? ஆகாரென்பது நிச்சயமேயாம். ஆகவே, இவ்வாழ்வார் பிறருதவியைப் பெறுவதென்றி வாழ்வது கூடாமையின், அவரெந்நாளும் தமக்குதவி செய்தற் குரியாரைத் தமக்குச் சார்பாகக் கொண்டே வாழ்தற் குரியவராக விருக்கின்ற ரென்பது மறுத்தற்கியலாத விஷயமாம்.

முற்றுந் துறந்த முனிவரும் பிறருதவியின்றித் தமது துறவற வெழுக்கத்தைக் கடைபோகச் செய்வது முடியாதாயின், இல்லறத்தார் எவ்வாறு பிறருதவியின்றி, தமது இல்லற வாழ்க்கையை யினிது நடத்துவதற் குரியவராவர்? ஆதலால், இல்லறத்தார் தமக்குத் துன்பம் நேர்ந்த விடத்துக் குறிப்பறிந் துதவித் தம்மைப் பாதுகாத்தற் குரியாரைத் துணையாகப் பற்றி வாழ்வது அவர்க்கு அவசியமான கடமையாம். முகற் பொருளில்லாது வர்த்தகஞ் செய்கின்றவர்க்கு அவ்வர்த்தகத்தால் தக்க இலாபமுண்டாவ தில்லையான்றோ? அங்ஙனமே தமக்குத் துன்பம் வந்தபோது, அதனைக் குறிப்பறிந்து நீக்கித் தம்மைக் காத்தற்குரியாரைத் துணையாகக்கொண்டு வாழாதவர்க்கு அவ்வாறு வாழ்வதால் இவ்வாழ்க்கையில் நிலைபெற்றிருப்ப தில்லையாம். ஆதலால், இவ்வாழ்வார் தம்மைத் தாங்க வல்லவரைத் துணையாகக்கொண்டு, அவர் சார்பில் வாழ்வதவசியமாம். ஒருவன், நல்லினையின் பயனும் தீவினையின் பயனும் இல்லையென்பார், விடர், தூர்த்தர் முதலாயினோரைத் துணை

யாகக் கொண்டு அவர்களது சார்பில் வாழ விரும்புவா னாயின், அஃது எருமை வாலைப்பிடித்து ஏரியிலிறங்கு வது போலவாம். எருமை வாலைப் பிடித்து ஏரியிலிறங் கினவன் துன்புறுவதுபோலச் சமயத்தி லுதவிசெய்தற் குரியராகாரைத் துணையாகக் கொண்டவர் துன்புறுவது நிச்சயமேயாம்.

சலதாரை நீரானது சமுத்திரத்தைச் சார்ந்த போது, அது சலதாரை நீரென்னும் பெயரொழியப் பெற்றுச் சமுத்திர தீர்த்தமென்னும் பெயரைப் பெறு கின்றதன்றோ? அங்ஙனமே ஒருவர் அறிவொழுக்கங்க ளில்லாதவரா யிருப்பினும், அறிவொழுக்கங்களுடையா ரைத் தமக்குத்துணையாகக் கொண்டொழுக்குவாராயின், அவர் அற்பரென்னும் பெயர் நீங்கப் பெற்று அறி வுடையா ரென்னும் பெயரைப் பெறுவது நிச்சயமாம். மேலும், அவர் பாலோடுகலந்த நீர் பாலாக விளங்குவது போல அறிவொழுக்க முடையாராகவும் விளங்குவார்; குற்றி (மரக்கட்டை)யைப் பற்றியிருக்கும் புல் உழவ ருமுபடையால் தீங்கூறவாறுபோலப் பிறரால் தீங்குறு வது மில்லையாம். ஈனரைத் துணையாகக் கொண்டு, அவர் சார்பிலிருப்பதொழிந்து, நல்லோரைத் துணையா கக் கொண்டு, அவர் சார்பிலிருக்கும் இல்வாழ்வார் நன் மையை யடைவதன்றித் தீமையை யடைவது சொப்ப னத்து மில்லையாம். காமம், வெகுளி, கடும்பற்றுள்ளம் (உலோபம்), மானம், உவகை, மதமென்னும் அறுவ கைக் குற்றங்களால் வரும் துன்பத்தை நீக்க விரும்பு கின்றவர் அவை யில்லாதவரைத் துணையாகக் கொண்டு, அவர் சார்பிலிருத்தல் வேண்டும். இச்சார்பில்லாதவர் இல்லற வாழ்க்கையைக் கடைபோக நடைபெறச் செய் வது எவ்வாற்றானு மில்லையாம்.

இல்வாழ்வார் தாம் தீயவற்றைச் செய்யும் போது, தாட்சண்ணியமில்லாது தமக்குக் கண்டித்துப் புத்தி சொல்லுவாரைத் துணையாகக்கொண்டு அவர் சார்போடு ஓரிடத்திலிருப்பாராயின், அவர்க்குப் பகைவர் செய்யுந் தீங்கு சிறிதுமில்லையாம். அறிவொழுக்கங்களால் மேம்பட்டு விளங்குகின்றவரைத் துணையாகக் கொண்டு, அவர் சார்போடு ஓரிடத்தில் வசிப்பவர்க்குப் பகைவரு மிருப்பரோ? இராரன்றோ? பகைவரில்லாதவர்க்கு மக்கள் வாயிலாகத் தீமை யுண்டாவது எவ்வாறும்? ஒரு வாற்றானுமில்லையாம். “இணக்கமறிந் துணங்கு” “சாரன்றோ ரினத்திரு” “பெரியாரைத்துணைக்கொள்” என்று ஆத்திருடியிலருளிச் செய்த ஔவைப்பிராட்டியார், அவற்றோடு கில்லாது, கொன்றை வேந்தனில் “ஒருவனைப்பற்றி யோரகத்திரு - நீ அறிவொழுக்கங்களால் மேம்பாடுடையா னொருவனைத் துணையாகக்கொண்டு, ஓரிடத்திருக்கக்கடவாய்” என்றும் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருப்பதனை நன்கு ஊகித்து நோக்கினால், அறிவொழுக்கங்களால் மேம்பாடுடையாரைத் துணையாகக்கொண்டு, அவர் சார்பு பற்றி ஓரிடத்தில் வசிப்பவர்க்கு நன்மையென்று சொல்லப்படுவனவெல்லாம் நன்றாகவுண்டாகு மென்பது நன்கு விளங்கு மன்றோ? இல்வாழ்வார்க்கு அண்டை வீட்டுக்காரர், எதிர் வீட்டுக்காரர் முதலாயினாரைத் துணையாகக்கொண்டு அவர்கள் சார்பில் வாழ்வது அவசியமாயினும், அவர்க்கு அறிவொழுக்கங்களால் மேம்பட்டவரது சார்பு மிகவும் அத்தியாவசியமானதாம்; அவரைத் துணையாகக்கொண்டு, அவர் சார்பில் வசிப்பவர்க்கு யாவரது உதவியும் மிகு எளிதாகவுண்டாவதாம்.

மார்க்கண்டேய மகாமுனிவர் எமனைவென்று என்றும் பதினாறு வயதின்ராக விருக்க வரம் பெற்றதும், சுக்கிரீவன் வாலியின் பகையின்றி வாழ்ந்ததும், விபீஷணன் தன் பகைவன் மாள இலங்கைக்கிறைவனாயதும், பாண்டவர் தம் பகைவரை வென்று ஜயசீலராக விளங்கியதும் எதனாலென்று சீர் தாக்கிப் பார்ப்போமாயின், அஃது ஒருவனைப்பற்றி யோரகத்திருந்தமையே யாமெனப் பிறழாது விளங்கும். மார்க்கண்டேய மகாமுனிவர் பரமசிவனைத் துணையாகக் கொண்டு அவர் சார்பிலும், சுக்கிரீவனும் விபீஷணனும் சீராமரைத் துணையாகக்கொண்டு அவர் சார்பிலும், பாண்டவர் கண்ண பிரானைத் துணையாகக்கொண்டு அவர் சார்பிலுமிருந்தமையாற்றான் தமக்குநேரிட்ட துன்பமெல்லா மொழியப்பெற்றுச் சுகமாக வாழ்வாராயினர். நாமும் அறிவொழுக்கங்களால் மேம்பாடுடையாரைத் துணையாகக் கொள்ளுவதன்றிப் பிறரைத் துணையாகக்கொள்ளாது, அவர் சார்பிலிருந்து வருவோமாயின், எவர் பகையுமின்றி யினிதாக வாழ்தற்குரியவராவோம்; கடவுளருளைப் பெறுதற்கும் தகுதியுடையவராவோம்.

“சந்தன விருட்சத்தை யண்டிநிற் கின்றபல
தருவுமவ் வாசனைதரும்,

தங்கமக மேருவை யடுத்திடுங் காக்கையுஞ்
சாயல்பொன் மயமேதரும்;

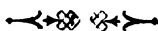
பந்த்மிகு பாலுடன் விளாவியத ணீரோலாம்
பரல்போ னிறங்கொடுக்கும்,

படிகமணி கட்டுளே நிற்கின்ற வடமுமப்
படியே குணங்கொடுக்கும்;

அந்தமிகு மாகதக் கல்லைத் தரித்திடி
 னடுத்ததும் பசுமையாகும்,

ஆனபெரி யோர்களொடு சகலாச மதுசெயின்
 அவர்கள் குணம் வருமென்பர்காண்.”

என்று குமரேச சதகங் கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற்
 பாலதாம்.

11. ஒழலி னன்றே வேதியர்க் கொழுக்கம்.

ஒழுக்கமென்பது உயர்ந்தா ரிழிந்தாரென்னும்
 இருகிறத்தார்க்கும் சிறப்பினைத் தருவதாக விருத்த
 லின், அதனை ஒவ்வொருவரும் தம்முயிரினும் சிறந்த
 தாகப் பாதுகாத்து வருதல்வேண்டும்; பாதுகாத்து வரு
 வதில் அவர் பராமுகமா யிருப்பாராயின், இழிந்த நிலை
 மையையடைவது நிச்சயமாம். எல்லாப்பொருளினும்
 சிறந்தது யாதென நன்குவிசாரித்து நோக்குவோமா
 யின், அஃது உயிராமென்பது நன்றாக விளங்குவதாம்;
 அத்தன்மையதாய உயிரும் ஒழுக்கம்போலச் சிறப்பி
 னைத்தருவதின்மையின், உயிரைப்பார்க்கிலும் ஒழுக்கம்
 சிறப்புடையதாக விருக்கின்றது. ஒழுக்க மில்லாதவர்
 உயர்குலத்திற் பிறந்தவரா யிருப்பினும், அவர் இழி
 குலத்தாரே யாவர்; ஒழுக்க முடையவர் இழிகுலத்தில்
 பிறந்தவரா யிருப்பினும், அவர் உயர்குலத்தா ராவரென்
 பதனை நன்கு சிந்தனைசெய்து வருகின்றவர் ஒழுக்கத்
 தினைத் தம்முயிரினும் சிறப்புடையதாகப் பாதுகாத்து
 வருவரென்பது ஒருதலையாம். ஒருதலை-நிச்சயம்.

ஒழுக்கமாவது அந்தணர் முதலிய வருணத்தார் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரிய முதலிய நிலை (ஆசிரமம்) கனிவின்று அவற்றிற்கோதிய அறங்களில் தவறா தொழுக்குதலாம். அறநூல்கள் சொல்லியவற்றுள் இக்காலத்திற்குப் பொருந்தாதனவற்றையொழித்துசொல்லாதனவற்றுள் பொருந்துவனவற்றைக் கொண்டு ஒழுக்குதலே இங்கு முக்கியமாக ஒழுக்கமாம். உயர்ந்தோர் பலரும் ஒழுகியவாற்றா லொழுக்குவதாகிய ஒழுக்கம் அறிவில்லாதவரிடத்து நிலைபெறுவதில்லையாம்; அவ்வறிவோ கல்லியில்லாதவரிடத்து நிலைபெறுவதில்லையாம். ஆகவே, கல்லியும், அதன்பயனாய அறிவு முடையவரன்றி, மற்றவர் ஒழுக்கமுடையவரா யிருப்பரென்பது பேச்சு மாத்திரமாம். இதனால், நாம் ஒழுக்க முடையவர் அறிவும் அதற்கேதுவாய கல்லியு முடையாரென்றும், ஒழுக்க மில்லாதவர் அவ்விரண்டு மில்லாதாரென்றும் நிச்சயமாக அறிபலாம். கல்லியையும் அதன் பயனாகிய அறிவையும் பெறாதவர் ஒழுக்கமுடையவரா யொழுகி உயர்நிலையினையடைவது ஒரு வாற்றானு மில்லையாம். ஒழுக்கம் யாரிடத்து நிலைபெற்று வருகின்றதென்று சிறிதுகித்து நோக்கினால், அது மன மொழி மெய்கள் தீயவழியிற் செல்லாததங்குத லுடையவரிடத்தன்றி மற்றவரிடத்து நிலைபெற்று வருவதில்லையாமென்பது விளங்குவதாம். ஒழுக்கத்தால் மேம்பாடடைய விரும்புகின்றவர் கல்லியையும் அதனாலாய அறிவையு முடையவராக விருக்க விரும்புவதோடு மனம் வாக்குக் காயமென்னும் திரிகாண அடக்கமு முடையவராக விருத்தல் வேண்டும். இவ்வடக்கமுள்ள விடத்து ஒழுக்கம் பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து என்பது போலச் சிறந்து விளங்குவதாம்.

உலகத்தோடு பொருந்த நடத்தலென்னும் ஒழுக்கம் (1) நன்றியறிதல், (2) பொறையுடைமை, (3) இன்சொல், (4) இன்னு செய்யாமை, (5) கல்வி, (6) ஒப்புரவறிதல், (7) அறிவுடைமை, (8) நல்லினத்தாரோடு நட்புச்செய்தல் என்னும் எட்டுமில்லாத விடத்துத் தோன்றாததாக விருத்தலின், இவ்வெட்டும் அதற்குக்காரணமாயிருக்கின்றன. அவற்றையுடையவர் ஒழுக்கமுடையவராக விருத்தல் தவறுவதில்லையாம்.

(1) நன்றியறிதலாவது பிறர் செய்த உதவியை மறவாது இருத்தலாம்.

(2) பொறையுடையாவது பிறர் செய்த தீமையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதலாம்.

(3) இன்சொல்லாவது வஞ்சகமின்றி யாவரிடத்தும் இனிய சொற்களைச் சொல்லுதலாம்.

(4) இன்னு செய்யாமையாவது பயனை நோக்கியாவது கோபத்தாலாவது சோர்வாலாவது பிராணிகளுக்குத் தீமை செய்யாமையாம்.

(5) கல்வியாவது அறம் பொருளின்பம் வீடென்னும் உறுதியுடையவர்களை யுணர்த்தும் நூல்களைக் கற்றுதலாம்.

(6) ஒப்புரவறிதலாவது உலகநடையினை யறிந்து உபகாரஞ் செய்தலாம்.

(7) அறிவுடைமையாவது கல்வி கேள்விகளாலாய அறிவோடு உண்மை யறிவை யுடைத்தாயிருத்தலாம்.

(8) நல்லினத்தாரோடு நட்புச் செய்தலாவது தீநெறியிற் செல்வதொழித்து நன்னெறியிற் செலுத்தும் பேரறிவுடையவரோடு நட்புச்செய்தலாம்.

இவ்வெட்டு முடையவர் ஒழுக்கமுடையவரா யிருத்தல் தவறுவதின்மையின், இவ்வெட்டினையுமுடைய ராக விருக்க ஒவ்வொருவரும் முயலுதல் வேண்டும்; முயன்றால், அவர் ஒழுக்கத்தால் மேம்பட்டு விளங்குதல் பிறழாததாம்.

வருணம் குடிமை யென்பனவற்றுள், குடிமையே சிறப்புடையதாம். குடிமை யில்லாதவர் வருணத்தால் சிறப்படைவதில்லையாம். வருணமாவது பிரஹ்ம கூடத்திரிய முதலிய சாகுதியாம்; குடிமையாவது உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்திருத்தலாம்; அஃதொவது வம்ச பரம்பரை பிறழாதிருப்பதாம்.

ஒழுக்கம், உண்மையுரைத்தல், பழிபாவங்களுக்கேதுவாய செயல்களைச் செய்வதற்கு நாணுதல் என்பன முறையே உடம்பிலும் வாக்கிலும் மனத்திலும் நிகழுவனவாக விருத்தலை ஊன்றி நோக்குவோர்க்கு ஒழுக்கமுடையவர் உண்மையுரைத்தலையும் பழிபாவங்களுக்கேதுவாய செயல்களைச் செய்வதற்கு நாணுதலையுமுடையராக விருப்பாரென்பது நன்கு விளங்குவதாம்.

திரிசங்கு மகராஜன் தீயொழுக்கத்தை மேற்கொண்டமையால் புலையானான்; கௌசிக ராஜன் (விசுவாமித்திரன்) நல்லொழுக்கத்தை மேற்கொண்டமையால் பிராமணானானென்று புராணங்கள் கூறுவதை நம்மனோர் நன்கு சிந்தித்து நோக்குதல்வேண்டும். இவற்றைச் சிந்தித்து நோக்குவோர்க்கு ஒழுக்கத்திற் றவறுவோர் இழிகுலத்தா ராவர்; தவறாதிருப்போர் உயர்குலத்தா ராவரென்பது நன்கு விளங்கும்.

“ஒதலி னன்றே வேதியர்க் கொழுக்கம்=பிராமணர்க்கு ஒழுக்கமானது வேதமோதுதலினும் சிறப்புடையதாம்” என்று ஔவைப் பிராட்டியார் அருளிச்

செய்திருப்பது யாதுணர்த்துகின்றது? தமக்குரிய ஒழுக்கங்கெடுமாறு நடப்பவர் கீழ்மக்களாய் கிடுவெரென்பதையன்றோ உணர்த்துகின்றது? ஒருவர் சாஹியால் பெரியவராகார்; ஒழுக்கத்தாலேயே பெரியவராவென்பதனை நம்மனோர்க் கறிவுறுத்தவே, ஔவைப்பிராட்டியார் “ஔலி னன்றே வேதியர்க் கொழுக்கம்” என்றருளிச்செய்தனர்.

தத்தமக்குரிய ஒழுக்கங்களினின்றும் தவறாதொழுகின்றவர் நற்குடிப்பிறப்பு, தீர்க்காயுள், ஐசவரியம், அழகு, காணியாட்சி, சொற்செலவு, வித்தை, நோயின்மையென்னும் எட்டுவகைப் பயன்களையும் தவறாதடைவென்று அறநூல் கூறுகின்றது. இது

“பிறப்பு நெடுவாழ்க்கை செல்வம் வணப்பு
நிலக்கிழமை மீக்கூற்றங் கல்வினோ யின்மை
இலக்கணத்தா லிவ்வெட்டு மெய்துப வென்றும்
ஒழுக்கம் பிழையா தவர்” என்று

ஆசாரக்கோவை கூறுவதால் நன்கு விளங்கும். நம்மனோர் தத்தமக்குரிய ஒழுக்கங்களிற் தவறாதொழுக வருவராயின், நற்குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றைப் பெறுவதுடன், காலக்கிரமத்தில் எல்லாம் வல்ல இறைவனருளுக்கும் பாத்திரராய் மாறுவதில்லாத இன்பநிலையினை யடைவென்பது நிச்சயமாம்.

ஒழுக்கமென்பது பார்ப்பார்க்கேயுரியது, மற்றவர்க்குரியதன்றென்று சிலர்கருதி, ஒழுக்கமுடையராயிருப்பதொழிந்து, இழுக்குடையவராய் நடந்து வருகின்றனர்; அவ்வாறு நடந்துவருவது பெரும் பாவச் செயலாம். (1) பிறர்மனைவியரை விரும்புதல், (2) கள்ளுண்டல், (3) பிறர்பொருளை யபகரித்தல், (4) சூதாடல், (5) பிராணிகளைக் கொல்லுதல் என்பனவற்றைச் செய்யா

திருப்பவர் யாவராயிருப்பினும், அவர் ஒழுக்கமுடையவராவர்; இவ்வைந்தனுள் எதனையேனுஞ் செய்துவருபவர் ஒழுக்கமில்லாதவராவரென்பதனை நன்குணருதல் வேண்டும். இவ்வைந்து குற்றச் செயல்களுள் ஒன்றேனு மில்லாதிருப்பவரே ஒழுக்கமுடையாராவரென்பது உணரப்படுமாயின், ஒழுக்கமென்பது பார்ப்பார்க்கே யுரியது, மற்றவர்க்குரிய தன்றெனக் கருதுவது பிறழ்வான கொள்கையாமென்பது நன்கு விளங்கும்.

ஒழுக்கமில்லாதவர் உயர்வை யெய்துதல் ஒருவாற்றினும் அமையாததாக விருத்தலின், உலகத்தோடொத்து நடத்தலாகிய ஒழுக்கத்தினின்றும் பிறழாது வரநாம் இனியேனும் முயன்று மேன்மையடைவோமாக.

“மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான், பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும் = கற்றவேதத்தினை மறந்தானாயினும் அவ்வருணங்கொடாமையிற் பின்னும் அஃதோதிக்கொளலாம்; அந்தணனது உயர்ந்த வருணம் தன்றொழுக்கங் குன்றக் கெடும்” என்று திருக்குறள் கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற் பாலதாம்.

12. ஒளவியம் பேசுத லாக்கத்திற் கழிவு.

பொருமையென்பது தன்னையுடையவன் மேன்மேலுயர்தலை யடையாவாறு இம்மை மறுமை யென்னுமிருமையிலும் அவனைக்கெடுப்பதாக விருத்தலின், பிறரது ஆக்கத்தைக்கண்டு பொருமையடைந்து பேசுவது எவர்க்குந் தகுதியுடைய தன்றும். “கூறிடுங் கொடிய காமங் குரோதமே யுலோப மோகம், பாறிய

மதங்க ளேமாற் சரியமுட் பகையா நென்ப” என்று சூடாமணி நிகண்டு கூறுகின்றவாறு, காமம் (ஆசை), குரோதம் (கோபம்), உலோபம் (ஈயாமை), மோகம் (விபரீதவுணர்ச்சி), மதம் (கர்வம்), மாற்சரியம் (பொறாமை) என்னும் பகைவர்க்க மாறனுள் பொறாமை யென்பதும் ஒன்றாக விருத்தலின், அதனைப் பிரயத்தன பூர்வகமாக ஒழிப்பது ஒவ்வொருவர்க்கும் இன்றியமையாத கடமையாம். பிறரது ஆக்கத்தைக்கண்டு பொறாமை யடைந்து பேசாதவர், காமக் குரோத முதலியவற்றை யெல்லா மொழித்தவ ராவரென்பதை யுணர்த்துதற் பொருட்டே மேற்படி நிகண்டு மாற்சரிய மென்னும் பொறாமைக் குணத்தை யிறுதியில் வைத்துக் கூறியது. எவரிடத்துப் பிறரது ஆக்கத்தைக்கண்டு பொறாமை யடைந்து பேசுவதில்லையோ அவரிடத்துக் காம முதலிய தீயகுணங்களுள் ஒன்றுமில்லையா மென்று ஒரு தலையாக உணரலாம். ஒருதலை - நிச்சயம்.

ஆக்கமாவது ஒருவர் செல்வம், கல்வி, அறிவு, ஆண்மை, குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றால் மேன்மேலுயர்தலாம். பிறர் செல்வம் கல்வி முதலிய வற்றால் மேன்மேலுயர்தலைக்கண்டு பொறாமை யடைந்து பேசுபவர் இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையு மிழந்து வருந்துவது தவறாத விஷயமாம். “அழுக்கா நெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத், தீயுழி யுய்த்து விடும்— அழுக்காறு (பொறாமை) என்று சொல்லப்பட்ட ஒப்பில்லாத பாவி தன்னை யுடையானை இம்மைக்கட் செல்வத்தைக்கெடுத்து, மறுமைக்கண் நரகத்திற் செலுத்தி விடும்” என்று தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருப்பதனை நன்குணர்ந்து நோக்குவோர்க்குப் பிறரது ஆக்கத்தைக்கண்டு பொறாமை

யடைந்து பேசுவோர் இம்மைக்கண் (இப்பிறப்பில்) தரித்திரத்தையும் மறுமைக்கண் (இறந்த பின்னர்) நரகத்தையும் அடைந்து தீராததுக்கத்திற்கு ஆளாய் வருத்த முறுவரென்பது செவ்வையாக விளங்குமன்றோ? பிறரது ஆக்கத்தைக்கண்டு பொறாமை யடைந்து பேசுவது னுன்பத்தையே தருவதாக விருத்தலின், அவ்வாறு பேசாதிருப்பதே அறிவுடையார்க்கழகாவதாம் செல்வம் கல்வி முதலியவற்றையுடையாரைக் கண்ட விடத்து மனஞ்சகியாது வெறுத்துப் பேசுவது எதனாலென்று சிறிது சீர்தூக்கி நோக்குவோமாயின், அது பொறாமைக் குணத்தாலென்பது நன்கு விளங்குவதாம். அவ்வாறுபேசுபவர்க்கு இம்மைப்பயனாகிய புகழும், மறுமைப்பயனாகிய புண்ணியலோகப் பிராப்தியும் ஒரு வாற்றானும் சம்பவியா வாகலின், புகழையும் புண்ணியலோகப் பிராப்தியையும் பெற விரும்புவோர் ஒளவியம் பேசுதலை அத்தியாவசியமாக விட்டொழிதல் வேண்டும்.

“ஒளவியம் பேசுத லாக்கத்திற் கழிவு:—பிறரது ஆக்கத்தைக்கண்டு † பொறாமைச்சொற்களைப் பேசுவது (தன்னைப்பேசுவோனது) ஆக்கத்திற்கு அழிவைத்தருவதாம்” என்று நமது ஞானத்தாயாகிய ஒளவைப் பிராட்டியார் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருப்பது பொறாமைச் சொற்களைப் பேசுபவனுக்கு அதனால் அவன் மேன்மேலுயர்தற்குக் காரணமாகிய செல்வம் கல்வி முதலியன வெல்லாம் அழிந்துபோ மென்பதனையன்றோ உணர்த்து கின்றது? தனதாக்கத்தை யழித்தற் கேது

† பொறாமைச் சொற்கள் - மனத்திலுள்ள பொறாமையை அறிவிக்கும் சொற்கள்.

வாயுள்ள பொறாமைச் சொற்களைப் பேசுகின்றவன் பிறர்க்கா விரோதியாகின்றான்? தனக்குத்தானே விரோதியாகின்றான்? தனது மேன்மை யழிதற் கேதுவாகிய செயல்களைச் செய்பவனை அறிவுடையார் விவேகி யென்று கூறுவரோ? என்ன வென்று கூறுவர்? அவிவேகி அல்லது மூடன் அல்லது பேதை யென்றன்றோ கூறுவர்?

பழிபாவங்கட் கேதுவாய செயல்களைச் செய்வதற்கு நாணமுறாமை, செய்யுங் காரியமிது தவிருங் காரியமிது என்றுணராமை, முகங்கொடுத்துப் பேசாமை, செல்வம் கல்வி குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றைப் பாதுகாவாமை யென்பன யாரிடத் திருக்கின்றன வென்று சிறிதுகித்து நோக்குவோ மாயின், அவை பொறாமைச் சொற்களைச் சொல்லுகின்றவ ரிடத்தன்றி மற்றவரிடத்திலையாமென்பது நன்கு விளங்கும். பொறாமைச் சொற்களைப் பேசுவது துன்பங்கள் அடுக்கடுக்காக வருவதற்குக் காரணமாயிருத்தலின், அதனைப் பிரயத்ன பூர்வகமாக விட்டொழிப்பது நம்மனோர்க்கு அத்தியாவசியமான கடமையாம். ஒளவையார் ஆத்தி சூடியில் “ஒளவியம் பேசேல் - (நீ யெப்போதும்) பொறாமைச்சொற்களைப் பேசாதிருக்கக்கடவாய்” என்று கூறியதனோடமையாது, கொன்றை வேந்தனில் ‘ஒளவியம் பேசாத லாக்கத்திற் கழிவு’ என்றும் கூறியிருப்பதை நன்குகித்து நோக்குவோமாயின், அது பொறாமைச் சொற்களைப் பேசாதிருப்பது ஒவ்வொருவர்க்கும் இன்றியமையாத கடமையா மென்பதை வற்புறுத்துவதாமன்றோ? இவ்வாறு ஒளவைப்பிராட்டியார் வற்புறுத்திக் கூறியிருப்பதை நம்மனோர் கவனியாதிருப்பது நமக்கும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்க்கும் பெருங் தீ

டை விளைப்பதாக விருக்கின்றது. அக்கேடொழிய வேண்டுமாயின், நம்மனோர் பொறாமைச் சொற்களை மறந்தும் பேசாதிருக்க முயன்று வருதல் வேண்டும்.

சிசுபாலன் எதனால் நாசமானான்? தூரியோதனன் எதனாலழிந்தான்? பொறாமையினுள்ளே? பொறாமை தன்னையுடையவரையும், அவரைச் சேர்ந்தவரையும் அழிப்பதாக விருத்தலின், பொறாமைச் சொற்களைப் பேசுவதைக் கவனமாக விட்டொழித்து வருதல் நம்மனோர்க்கு அத்தியாவசியக மானதாம். சிசுபாலன் தரும புத்திரர் தாம் செய்த ராஜசூய யாகத்தில் கண்ணபிரானுக்கு அக்கிரபூசை செய்ததைப் பொறாது இகழ்ந்துபேசினமையால் நாசமடைந்தானென்பதும், தூரியோதனன் பாண்டவர்மீது கொண்ட பொறாமையால் அழிந்தானென்பதும் (பாரதத்தில்) மிகு பிரசித்தமாமன்றோ? ஆகையால், பொறாமைச் சொற்களைப் பேசுவது பொல்லாதனவற்றுள்ளெல்லாம் மிகு பொல்லாததாமென்றுணர்ந்து, அதனைப் பையப் பைய இனியாவது விட முயலுதல் வேண்டும்.

பிறர் செவ்வம் கல்வி முதலியவற்றால் மேன்மேலாய்தலைக் கண்டுமகிழ்வது அறிவுடையார்க்குப் பேரணிகலமாம்; அஃதில்லாதவர்க்கே பொறாமையுண்டாகின்றது; அதனால் எனக்குள்ள செவ்வம் கல்விமுதலியனபோலப் பிறர்க்குண்டாகலாமா என்னும் அசூயையுண்டாகின்றது; அதனால் அவரைக்கெடுக்க வேண்டுமென்னும் வயிரமுண்டாகின்றது; அதனால் அவரையிகழ்ந்து கூறுதல் முதலிய அக்கிரமச் செயல்களைச் செய்தல் சம்பவிக்கின்றது என்று நன்குணர்வோமார், பொறாமைக் குணத்தை யொழிக்கப் பெரிதும்

முயற்சி செய்வோம். “போது மென்ற மனமே பொன் செய்யு மருந்து” என்னும் பழமொழிக்கு நாம் இலக்கியமாக நிற்போமாயின், பொறமைக்குணத்தை மிகு எளிதாகவொழித்தற் குரியவராவோம். பிறர் சென்ற பிறப்பில் நல்வினைகளை நன்றாகச் செய்தனர்; அதனாலவர் செல்வம் கல்வி முதலிய வற்றால் மேன்மேலாயர்ந்து வருகின்றனர்; நாமும் இப்பிறப்பில் நல்வினைகளைச் செய்து வருவோமாயின், அவ்வாறு உயர்ந்து வரலாமென்று கருதி ஓளவியம்பேசாது நல்வினைகளைச் செய்து வருவோமாயின், நாம் ஆக்க முடையவராதல் நிச்சயமாகும்.

“அறனாக்கம் வேண்டாதா நென்பான் பிறனாக்கம், பேணு தழுக்கறுப் பான் = மறுமைக்கும் இம்மைக்கும் அறமுஞ் செல்வமுமாகிய உறுப்புக்களைத் தனக்கு வேண்டாதானென்று சொல்லப்படுவான் பிறன் செல்வங் கண்டவழி அதற்கு உவவாது (மகிழாது) அழகக் காற்றைப் பொறமைப்படுதலைச் செய்வான்”

என்று திருக்குறள் கூறுவது இங்கு நன்குணர்ந் தற் பாலதாகும்.

13. அச்சமுங் காகஞ் சிக்கெனத் தேடு.

மக்கள் பசி, நோய், குளிர் முதலியவற்றால் வருத்தமுறாது வாழ்வதற்குரியனவா யிருப்பன தானியமும் பொருளுமாம். நெல் கேழ்வரகு முதலிய தானியங்களைப் பெறாதவிடத்து மக்கள் பசியால் வருந்தி மாள்வது நிச்சயமாகும். பொருளில்லாவிடத்து நம்மே

நட்பினர், பகைவர், அயலாரென்னும் முத்திறத்தாராலும் இகழப்படுதல் பிறழாததாம். பசியை யொழித்துக் கொள்வதற்கு நெல் கேழ்வரகு முதலிய தானியங்களும், நோய் குளிர் முதலியவற்றை யொழித்துக் கொள்வதற்குப் பொருளும் இன்றியமையாது வேண்டி வனவாயிருத்தலின், அவ்விரண்டினையும் இல்வாழ்வார் விரைவாகத்தேடிச் சேர்த்துவைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இல்வாழ்வார்: பிரமசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி, ஆதாரமானவரால் விடப்பட்டவர், வறுமையுடையார், ஒருவருமின்றித் தம்மிடத்து வந்திறந்தவர், பிதிரர், கடவுளர், விருந்தினர், உறவினரென்னும் பதின்மார்க்கும் தமக்குள்ள உணவையும் பொருளையும் புகுத்துக்கொடுக்க வேண்டியவராக விருத்தலின், அவர்கள் மறவாது தமக்கும் பிறர்க்கும் உதனியாதற்குரிய தானியத்தையும் பொருளையும் வருந்தியுழைத்து விரைவாகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது சொல்லாமலே விளங்குவதாம்.

தானியமென்பது தானியமேயன்றித் தானியம் விளைதற்குரிய நிலத்தையும், பொருளென்பது பொருளேயன்றிப் பொருள் கொண்டு வாங்குவனவாய உடை, உறையுள் முதலியவற்றையும் உணர்த்துவனவாம். இவற்றைப் பழிபாவங்களுக்குப் பயந்து முதுமைப்பருவம் வந்து துன்புறுத்துவதற்கு முன்னே சேர்த்து வைத்துக்கொள்பவர் முதுமைப் பருவத்தில் பசி, நோய், குளிர் முதலியவற்றால் வருந்துவது பெரும்பான்மையுமில்லையாம்.

இளமைப் பருவத்தில் இல்லறத்திற்கு இன்றியமையாது வேண்டிவனவாகிய நெல்முதலியன விளைதற்

சூரிய நிலத்தையும், பொருளையும் தமது முயற்சியால் தேடியவர் தாமிறக்குமளவும் வறுமைக்கிடமாய் வாழ்வ தின்மையின், இல்வாழ்வார் தமதில்லற வொழுக்கத் தைக் கடைபோகச் செய்தற்பொருட்டும், தாமிறக்கு மளவும் வறுமைக்கிடமாகாது வாழ்தற்பொருட்டும் அவ்வப்போது வேண்டிய தானியங்களையும், எப்போ தும் உடை முதலியன வாங்குவதற்குரியதாயுள்ள பொருளையும், விரைவாகத் தேடுவதவசியமாமன்றோ? முதுமைப்பருவம் விரைந்துவந்து தேகவன்மையைக் குறைத்து எந்தத்தொழிலையும் செய்வதற்கு ஆற்றலில் லாதவராக நம்மை யாக்கிவிடுமென்பதை யடிக்கடி சிந் தனைசெய்து வருபவர் என்ன செய்வார்? முதுமைப்பரு வத்தில் தாம் வருத்தமுறுகிருத்தற் பொருட்டு உண விற்குரிய தானியம் விலையும் நிலத்தையும், அவ்வப் போது உடை முதலியன வாங்குவதற்குரிய பொருளையும், விரைந்து தேடுவரன்றோ? இவற்றை விரைந்து தேடுகின்றவர் தமக்கேயன்றிப் பிறர்க்கும் பயனுடைய வராயிருப்பார். தானியத்தையும் பொருளையும் தமக் கே பயனொன்று சேர்ப்பவர் அவற்றின் பயனை முற்று மடைவது கூடாமையின், அவற்றைத் தமக்கும் பிற ர்க்கும் பயனொன்று சேர்க்க நம்மனோர் முயலுதல் வேண்டும்.

தானியத்தையும், பொருளையுஞ் சேர்க்கும் வகை யில் வெயில் மழை பனி யென்பனவற்றை நோக்கிப் பின்னர்ப் பார்த்துக் கொள்ளுவோமென்று ஒருபோ தும் சோம்பியிருப்பது கூடாது. சோம்பலை யொழித் துத் தானியத்தையும் பொருளையும் தேடிவருபவர் தம் மை யுயர்த்துவதேயன்றிக் தங்குடியிற் பிறந்தாரையும் உயர்த்துகின்றவ ராகின்றனர். முதுமைப்பருவம்

வருவதற்குமுன்னே அத்தியாவசியமாகத் தேட வேண்டிவனவற்றைத் தேடியவர் எந்நலத்தினைப் பெற தொழிவர்? அவர் நலங்கொள்ளாவற்றையும் பெறுவாரென்பதற்கு ஐயப்பாடுமுண்டோ? தானியத்தையோ, அதுவினையும் நிலத்தையோ, பொருளையோ, அஃதெப்போதும் வருதற்குரிய வழியையோ பெற எப்போதும் முயன்றுவருதல் வேண்டும். “முயற்சி திருவினை யாக்கும்—முயற்சி செல்வத்தினை வளர்க்கும்” ஆதலால், முயற்சியுடையவர் தன தானியங்களை யடைவதில் குறைவுடையவராவ தில்லையாம்.

தனம் தானியம் என்னுமிரண்டனும் மக்களுக்கு மிக அவசியமாயிருப்பது தானியமேயாகலின், அதனை வேண்டுமளவாக அவ்வப்போது சேர்த்துவைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்; கூடுமாயின், தானியம் விளை தற்குரிய நிலத்தையும் தேடுதல் நன்றும்; அதன்பின்னர் பொருளைத்தேடி வேண்டுமளவிற்குச் சேர்த்துவைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்; பொருளைத் தேடும் போது வீண் செலவு செய்யாதிருத்தல்வேண்டும். பொருளைத் தேடும்போது அதனைப் பாதுகாப்பது அசட்டை செய்துவருபவன் முதுமைப்பருவத்தில் வறுமைக்கு வாய்ப்பான தோழனாவது திண்ணமாம்.

மக்கள் முதுமைப்பருவம் வருவதற்கு முன்னே பழிபாவங்களுக்குப் பயந்து, தன தானியங்களைச் சோம்பலை யொழித்துத் தேடி, அவற்றை வீண்செலவுசெய்யா திருப்பாராயின், அவர்கள் எல்லா நலங்களையும் பெறுதற்குரியவராவ ரென்பது தோன்றவே, நமது ஞானத்தாயாராகிய ஓளவைப்பிராட்டியார் ஆத்திருடியில் “அக்கஞ் சருக்கேல்”, “பருவத்தே பயிர்செய்”,

“நெற்பயிர் விளை”, “பூமி திருத்தியுண்”, “பொருடனைப் போற்றிவாழ்” என்றருளிச் செய்ததனோடமையாகு கொன்றைவேந்தனில் “† அக்கமும் காசஞ் சிக்கெனத்தேடு=நீ தானியத்தையம் பொருளையும் விரைவாகத் தேடக்கடவாய்” என்றமருளிச் செய்தனர்.

பொருளிருக்குமாயின், எதுதான் முடியாது? முன்னர்த் தானியத்தைக் கூறுவானென்று ஆசங்கித்தல்கூடும். ஒருவன் தன்வீடு நிறையப் பொருளைச் சேர்த்துவைத் திருப்பானாயின், அதனாவன் பசிப்பிணி யொழிவதாமோ? துன்பந்தருவனவற்றுள் பசிப்பிணிக்கு ஒத்ததேனும் உயர்ந்ததேனும்பின்மையின், அதனை யொழித்தற்குரிய தானியத்தை யத்தியாவசியகமாகத் தேடுதல் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தவே, நமது ஞானத்தாயார் தானியம் என்னும்பொருள் தரும்பதத்தை முன்னர்வைத்து ‘அக்கமும் காசஞ் சிக்கெனத்தேடு’ என்றருளிச் செய்தனர்.

“அக்கமும் காசஞ் சிக்கெனத்தேடு”ம் முயற்சியுடையவர் “மேழிச் செல்வங் கோழை படாது=ஏர் பிடித்துமுதலாலுண்டாகின்ற செல்வம் ஒருபோதுந் தாழ்வடையாது” என்று ஒளவைப் பிராட்டியார் அருளியிருப்பதனையும் உட்கொண்டு, தாமுமுது பயிர் செய்

† அக்கமும்-சுற்றத்தாரையும், காசம் - (அவரை யுபசரித்தற்கேதுவாய) பொருளையும், சிக்கென - விரைவாக, தேடு-(நீ) தேடக்கடவாய் என்றிதற்குப் பொருள் கூறுவாருமுண்டு. அறிவு நூலார், அக்கமும் - தத்தவ ஞானத்தையும், காசம் - (அதன் பயனையுபொன்றப்) பொருளையும், சிக்கென - விரைவாக, அஃதாவது மும்பது வயது முடிவதற்குள், தேடு-(நீ) தேடக்கடவாய் என்றிதற்குப் பொருள் கூறுகின்றனர். பொன்னுப்பொருள் - மோட்சம்.

தலையோ பிறரைக்கொண் டெழுவித்துப் பயிர் செய் தலையோ மேற்கொண் டொழுசுவாராயின், அவரிடத் துப் பொருள் தானே வழிகேட்டுவந்து சேர்வதாம். பொருள் சேர்ப்பதற்குரிய சாதனங்களுள் உழுது அல் லது உழுவித்துப் பயிர்செய்தல் தலையாயதாயிருத்த லின், அதனை மேற்கொண் டொழுகுதல் ஒவ்வொரு வர்க்கும் முக்கியமாய் கடமையாம். இத்தொழில் செவ்வையாக நடைபெறாதவிடத்து மற்றத்தொழில்களுள் எதுவும் செவ்வையாக நடைபெறாததாம்.

“உழுவா ருலகத்தார்க் காணியஃ தாற்றா, தெழு வாரை யெல்லாம் பொறுத்து=அவ்வுழுதலைச்செய்ய மாட்டாது பிற தொழிற்கண்மேற் செல்வார்யாவரை யுந் தாங்குதலால், அதுவல்லார் உலகத்தாராகிய தேர் க்கு அச்சாணியாவர்” என்று திருக்குறள் கூறுகின்ற மையைநோக்கின், உலகத்தார் நிலைபெற்று வாழ்வதற் குக்காரணமாயிருப்பவர் உழுது பயிர்செய்து தானியத் தைச் சேர்த்துவைத் திருப்பவராவ ரென்பது நன்கு விளங்குதலின், தானிய முடையவரே பொருளுடைய வராய் வாழுவரென்பதாம்.

(பொருள்) இல்லென இரப்போர், இடனின்று (ஆதாரமில்லாது) இரப்போர், (உள்ளபொருள்) தொலை வாகி யிரப்போர் என்று இரப்போர் முத்திறத்தினராயிருப்பதற்குக் காரணம் யாது? அஃது அன்னார் அக்க முங் காசுஞ் சிக்கெனத்தேடாது சோம்பியிருந்தமையே யாம். ஒவ்வொருவரும் அக்கமுங் காசுந் தேடுவதில் பெருமுயற்சியுடையவராயிருப்பாராயின், எவரும் † நல்குரவுடையவராய் நடுங்குவதில்லையாம். நல்குரவுண்

† நல்குரவு—தரித்திரம்.

டாகும்போது, செல்வர் கடைநோக்கிச் சேற்றற்றுன்பம், அவரைக் காண்டற்றுன்பம், கண்டால் மறுத்துழி நிக முந்துன்பம், மறவழியும் அவர் கொடுத்தது வாங்கற்றுன்பம், அது கொடுவந்து † நுகர்வன கூட்டற்றுன்பம் முதலாயின நாள்தோறும் வேறுவேறாக வருவனவாயிருத்தலின், அவை யுண்டாகாவாறு அக்கமும்காசஞ்சிக்கெனத்தேடி வாழுதலே அறிவுடையார்க் கழகாம்.

“ † பொன்னொடு மணியுண் டாயின் புலையனுங்களை நென்று, தன்னையும் புகழ்ந்து கொண்டு சாதுயின் மணமுஞ் செய்வர்’ என்று பெரியார் கூறுவதை நன்குணர்ந்து, ‡ மெய்வருத்தம் பசி முதலியவற்றைக் கருதாது, முதுமைப் பருவம் வருவதற்கு முன்னே விரைவாக அவ்வப்போது வேண்டும் தானியங்களையும், அவை விளைதற்குரிய நிலங்களையும், உடைமுதலியவற்றிற்கு வேண்டும் பொருள்களையும், பழிபாவங்களுக்குப் பயந்து தேடி, அவற்றைத் தக்கவாறு பாதுகாத்து வருபவர் இம்மையிற் புகழையும் மறுமையிற் புண்யலோகத்தையும் அடைவாரென்பது நிச்சயமாம்.

‘உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாம், தொழுதுண்டு பின்செல் பவர் யாவருமுண்ணும்வகை உழுதலைச் செய்து, அதனொற்றமுடிண்டு வாழ்கின்றாரே தமக்குரியராய் வாழ்கின்றவர்; மற்றையாரெல்லாம்

‡ நுகர்வன - உணவிற்குரிய பொருள்கள்.

† பொன்னொடுமணி - தனமும் தானியமும்; மணியென்பது இங்குத் தானியமாம். தனதானிய சம்பத்தென்று அறிஞர் கூறுமாறணர்க.

‡ மெய் - உடம்பு.

பிறரைத்தொழுது அதனாற்றாமுண்டு ஆவரைப் பின் செல்கின்றவர்.”

“பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும், பொருளல்ல தில்லை பொருள் = ஒருபொருளாக மதிக்கப்படாதவரையும் மதிக்கப் படுவதாகச்செய்யவல்ல பொருளையொழிய ஒருவனுக்குப் பொருளாவதில்லை” என்று திருக்குறள் கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற் பாலதாம்.

1. ஆற்றுதல்.

“ஆற்றுத லென்பதொன் றலர்ந்தவர்க் குதவுகல்.”
(இதன்பொருள்) இலவாழ்க்கையை நடத்துதலென்று சொல்லுவது மிடித்தவர் (வறியவர்)க்கு யாதானுமொன்றை உதவுதலாம்.

2. போற்றுதல்.

“போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை.”
(இ-ள்.) ஒன்றைப் பாதுகாத்தலென்று சொல்வது கூடினாரைப் பிரியாதிருத்தலாம்.

3. பண்பு.

“பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்.”
(இ-ள்.) மக்கட்பண்பு என்று சொல்லப்படுவது உலகவொழுக்கத்தை யறிந்தொழுகுதலாம்.

4. அன்பு.

“அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாமை.”
(இ-ள்.) அன்பென்று சொல்லப்படுவது தன்சுற்றத்தாரைக்கொடா திருத்தலாம்.

5. அறிவு.

“அறிவேனப் படுவது பேதையார் சொன்னோற்
றல்.”

(இ-ள்.) அறிவேன்று சொல்லப்படுவது அறியா
தார் தண்ணீர்ப்பார்த்துச்சொல்லுஞ்சொல்லைப் பொறுத்
துக்கொள்ளுதலாம்.

6. சேறிவு.

“செறிவேனப் படுவது கூறியது மறாமே.”

(இ-ள்.) ஒருவரோடு ஒருவர்க்கு உறவு என்று
கூறப்படுவது கூறிய கொன்றைத் தாம் மறந்திருத்த
லாம்.

7. நிறை.

“நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமே.”

(இ-ள்.) நிறையென்று சொல்லப்படுவது மறைத்
தது ஒரு காரியத்தைப் பிறரறியாம லொழுதுதலாம்.

8. முறை.

“முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெள
வல்.”

(இ-ள்.) முறையென்று சொல்லப்படுவது நமரெ
ன்று கண்ணோட்டஞ் செய்யாது அவர் செய்த குறைக்
கேற்ப அவர் உயிரைக் கொள்ளுதலாம்.

9. பொறை.

“பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்
தல்.”

(இ-ள்.) பொறையென்று சொல்லப்படுவது பகை
வரைக்காலம் வருமளவும் பொறுத்திருத்தலாம்.

நல்லந்துவனார் கலித்தொகை - நெய்தற்கலி.

அரசனும் - குடிகளும்.

“மன்னவர்க் கழகு செங்கோன் முறைமை”, “சக் கர நெறியில்” என்று பெரியாராளுளிச் செய்திருப்பதை நாம் நன்கு சிந்தித்துக்கி நோக்குவோமாயின், அரசனது கடமை யித்தன்மையதா மென்பதும், குடிகளது கடமை யித்தன்மையதா மென்பதும் நமக்கு நன்கு விளங்குவனவாம். அரசன் தன்னுடைய கடமையையும், குடிகள் தம்முடைய கடமையையும் மறவாது மேற்கொண்டொழுகி வருவாராயின், அவ்விருதிறத்தார்க்கும் நன்மை யென்று சொல்லப்படுவன வனைத்தும் நிச்சயமாக வுண்டாவனவாம். அரசன் தன் குடிகளிடத்து அநுளும், குடிகள் தம்மரசனிடத்து அன்புமுடையவராயிருப்பாராயின், அவர்கட்குத் தீமை யுண்டாவது பெரும்பான்மையு மில்லையாம். ஒரு காட்டில் வசிக்கும் புலிக்கு அக்காடுகாவலாகவிருப்பது போல, அப்புலியும் அக்காட்டிற்குக் காவலாக விருப்பதாம். *புலியைப் பிறர் கொல்லாதிருப்பதற்குக் காரணம் காடு நெருக்கமா யிருப்பதேயாம்; காடு அழியா திருப்பதற்குக்காரணம் இக்காட்டில் புலி வசிக்கின்றதே யென்னும் பயத்தால் பிறர் வந்து, அதனை வெட்டாதிருப்பதே யாம். புலியினுடைய இருப்புக் காட்டிற்கும், காட்டினுடைய இருப்புப் புலிக்கும் அத்தியாவசியமாய் வேண்டுவனவாக விருத்தல் போல, அரசனுடைய இருப்புக் குடிகளுக்கும், குடிகளுடைய இருப்பு அரசனுக்கும் அத்தியாவசியமாய் வேண்டுவனவாம். காடு நெருக்கமா யிராதவிடத்துப் புலிக்குக் கேடும், புலி பலவீனமான விடத்துக் காட்டிற்குக் கேடு முண்டாவது நிச்சயமாம். காடு நெருக்கமா யிராதவிடத்துப் புலியைக் கொல்வதெளிதாம்; புலி

பலவீனமாய விடத்தோ, (அதனைக் கொண்டு) காட்டையழிப்ப தெளிதாம். காடுநெருக்கமாயும், புலி பல முடையதாயு மிருக்கு மளவும் புலியைக் கொல்வதும் அருமையாம்; காட்டையழிப்பதும் அருமையாம். அரசன்து நிலைமையையும் குடிகளது நிலைமையையும் யாம் நிதானமாக யுகித்து நோக்குவோமாயின், அவ் விருதிறத்தாரும் புலிபோலும் காடுபோலும் இருக்கின்றன ரென்பது நன்குவிளங்குவதாம். அரசன் குடிகளிடத்து அருளும், குடிகள் அரசனிடத்து அன்பு முள்ளவளவும் அவர்கள் அச்சமற்றவராய் வாழ்வது நிச்சயமாம். அரசனிடத்து அருளும், குடிகளிடத்து அன்புமகுறையு மாயின், அரசன் கெடுவதும் நிச்சயமாய்; குடிகளழிவதும் நிச்சயமாம். அரசன் தன்குடிகளிடத்து மாறாத அருளுடையவனாயிருப்பானாயின், குடிகள் தம் மரசனிடத்து மாறாத அன்புடையவராயிருப்பா ரென்பது பிறழாத விஷயமாம். அரசன் தன் செங்கோல் முறைமை தவறாதொழுகுதலே அவன் தன் குடிகளிடத்து அருளுடையவனாக விருத்தலாம்: குடிகள் தம் மரசனது சக்கரநெறிநின் ரொழுகுதலே அவர்கள் அரசனிடத்து அன்புடையவராக விருத்தலாம் அரசனிடத்து அருளும் குடிகளிடத்து அன்பும் மாறுமாயின், அவர்கள் வசிக்கும் நாடு தீராதகலகத்திற்கு உறை விடமாக விருப்பதன்றி மற்றொன்றாக விருப்பதில்லையாம்.

-செங்கோலென்பது நீதியாம்; முறைமை யென்பது நீதியைத்தவறாது செலுத்துதலாம். நீதியைத் தவறாது செலுத்தித் தன் குடிகளை யானும் அரசனிடத்துக் குடிகளன்பில்லா திருப்பது ஒருகாலத்து மின்டையின்,

அரசன் தன் குடிகளிடத்து அருளுடையவனாய் யொழு
குதலே அவனுடைய கடமைபாம். குடிகள் தம்மரசன்
விதித்த விதிக்கு மாறாதொழுகி வருவாராயின்,
அவர்களிடத்து அரசனுக்கு வெறுப்பு எஞ்ஞன்றும்
உண்டாவதில்லையாம். தம்மரசனது ஆக்கினு சக்கரவழி
யில் (நீதி வழியில்) நிற்பது குடிகளிடத்துப் பிறழா
திருக்குமாயின், அவர்கள் தம்மரசனது அருளுக்குப்
பாத்திரராவர்; தன் குடிகளிடத்து நீதிசெலுத்துவதில்
தவறாதிருப்பது அரசனிடத்துப் பிறழாதிருக்குமாயின்,
அவன் தன் குடிகளது அன்பிற்குப் பாத்திரனாவனென்
பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு நம்முடைய கட
மைக்கு மாறாக தொழுகி வருவோமாயின், நாம் நம்
மரசனது அருளுக்குப் பாத்திரராய் வாழ்வது தவ
றுவதில்லையாம். அரசனுடைய தவறு நம்முடைய தவற்
றிற்கும், நம்முடைய தவறு அரசனுடைய தவற்றிற்கும்
காரணமாயிருத்தலின், அரசன், குடிகளென்னுமிரு
கிறத்தாராள் ஒவ்வொருவரும் தத்தங் கடமையை மற
வாது செய்து வருதல் வேண்டும். அரசன் தன்னு
டைய கடமைபைச் செய்யவில்லையென்று குடிக
ளும், குடிகள் தம்முடைய கடமையைச் செய்பவில்கையெ
யென்று அரசனுங் கருதித் தத்தங் கடமையைச்
செய்யா தொழிவது ஒருபோதுங் கூடாது. அரசன்
குடிகளென்னுமிருகிறத்தாராள் ஒவ்வொருவரும் தத்
தங் கடமையைமறவாது செய்துவருவாராயின், நாடெங்
கும் வாழ்ந்து நல முறுவதாம்.

அரசனுக்கு அருளாவது அவன் தன் குடிகளமீது
தொடர்பு பற்றாது இயல்பாகப் பிரியமுடையவனாக
விருத்தலாம்; குடிகளுக்கு அன்பாவது அவர்கள் தம்

அரசன் மீது தொடர்பு பற்றிப் பிரியமுடையவராக விருத்தலாம். அரசனும், குடிகளும் இவ்வாறிருத்தலே அவர்கள் தத்தங் கடமையைச் செய்து வருவதாம்.

அரசன் தன் குடிகள் மீது அருளுடையவனாக திருப்பனாயின், அவர்கள் ராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர், பகையரசர், கள்வர் முதலாயினோரும், துஷ்ட மிருகங்களுஞ் செய்யுந் தீங்கில்லாது வாழ்வது முடியுமோ? நாம் தீங்கில்லாது வாழவேண்டுமாயின், நம்முடைய கடமையை நாம் தவறாது செய்து வருதல் வேண்டும். நம்முடைய கடமையை நாம் தவறாது செய்து வருவோமாயின், அரசன் தன்னுடைய கடமையைத்தவறாது செய்வது நிச்சயமாகும். “வைய மன்னுயி ராகவம் மன்னுயிர், உய்யத் தாங்கு முடலன்ன மன்னனுக்கு” என்று கம்பராமாயணங் கூறுவதை நோக்குவோமாயின், அருளுடைய அரசன் தன் குடிகளைத் தன்னுயிராகக் கொண்டொழுகுவா னென்பது நன்குவிளங்குவதாம். குடிகளாகிய உயிர் வசிப்பதற்குரிய வுடம்பு அரசனாக இருத்தலின், உடம்பும் உயிரும் போல அரசனும் குடிகளும் ஒத்து வாழ்வது அத்தியாவசியமாகும். “வேந் தன் சீறி னாந்துணை யில்லை” என்று பெரியாருளியிருத்தலை நன்கு கவனித்து, சக்கர நெறிநின்றொழுகி வருகின்ற குடிகள் ஒருபோதும் தீங்கடைவதில்லை யென்பதை நாம் மறவாது மேற்கொண்டொழுகுதல் வேண்டும். குடிநலமில்லாநாடும் நீதியில்லாவரசும் சிறப்படைவதில்லை யென்பதை நன்குணர்ந்து, நம்மை யாண்டுவரும் நமது சகர்வரத்தியாரிடத்துப் பேரன்புடையவராயிருந்தொழுகி வருவோமாயின், நாம் பெறவேண்டிய நன்மையென்பன வனைத்தையும் நிச்சயமாகப் பெறுதற்குரியவராவோம்.

அரசர் குடிகளது தவப்பயனாக வந்தவதரிக்கின்ற மையின், அவரிடத்துக் குடிகள் உடல் பொரு ளாவி யென்னுமுன்றனையும் பேரன்புடன் சமர்ப்பணஞ் செய் தொழுகக்கடமைப்பட்டவரா யிருக்கின்றனர். இக்கடமை யைக்குடிகள் எஞ்ஞான்று மறவாதிருத்தல் வேண்டும். அரசனும் நீதிநெறி தவறாது அரசு புரிந்து குடிகட்கு ஆவனவற்றைச் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றான். † முறை வேண்டி னாரும் குறைவேண்டி னாரும் கொற்றவ (அரசு) னில்லாவிடத்துத் தீராத துன்பத்திற்கு ஆளாய் வருந்துவ ரென்பது சிதைபாத சித்தாந்தமா மாகலின், முறைவேண்டுதலும் குறைவேண்டுதலு முடைய நமக் கோர் அரசன் இன்றியமையாது வேண்டும்; நாம் அவ் வரசன் விதித்த விதிக்கு மாறில்லாதொழுகி வருவோ மாயின், அவனுடைய அருளும் நம்முடைய அன்பும் உடலும் உயிரும்போல இருந்து, ஆவனவற்றை யெல்லாம் நமக்குப் பயப்பனவாம். நமது சகரவரத்தையா ரவர்கள் முறை வேண்டி னாரையுங் குறை வேண்டி னாரையுங் கவனிக்கவேண்டியவாறு கவனித்து நம் மீது பெருங்கருணை செய்து வருதலினற்றான், நாம் அவரிடத்துப் பூரண அன்புடையவரா யிருக்கின்றோம். அப்பூரண அன்பு நம்மிடத்து மாறாதிருக்குமாயின், நாம் மேன்மை யென்பன வெல்லாவற்றையும் பெறு தற்குத் தகுதியுடையவ ராவோம்.

“உலகத்தில் அரசனில்லாது போயின், பலமில்லா தவர் பலமுள்ளவரமீ துள்ள பயத்தினு லழிந்து போவர்; ஆகையால், இவ்வுலக மழியாதிருத்தற் பொருட்டுக் கடவுள் அரசனைப் படைத்தார் ”

† முறைவேண்டினார் - வலிபவராற் றன்பமடைந்தவர் ; குறைவேண்டினார் - வறுமைபடைந்து யாசித்தவர்.

“இந்திரன், வாயு, யமன், சூரியன், அக்கினி, வருணன், சந்திரன், குபேரனென்னு மிவர்களினி மிசங்க ளால் அரசன் படைக்கப்பட்டான்”.

“அரசன் இத்தேவர்களின் அமிசமா யி ருக்கின்ற பையற்றான், மக்களியாவரினு மிக்க ராநதி யுடைய வனுடையாவரையும் ஆளுதற்குரிய வீரிய முயாவனுமா யிருக்கின்றான்”.

“இவ்வரசன் சூரியனைப்பான்று தனனைப்பாடப வரது கண்களையும மனதகையும தகிதகின்றமையின், உலகத்தி லொருவநா அவனை நேரேநின்று பாடபதற சூரியவராகா கிருக்கின்றனா.”

“அவ்வரசன் தனது மகிமையால் மாதத்திற் கேற்றவாறு அககனிபாகவுட, வாயுவாகவுட, சூரியனாகவுட, சந்திரனாகவுட, யமனாகவுட, குபேரனாகவுட, வருணனாகவுட, இரதிரனாகவுட மிருப்பான்.”

அவ்வரசன் சிறுவனாக விநபரினூட, அவனை மனித னென்றவமானு செயதல கூடாது; என்னை? மென் மையுடைய தேவர்களின் கூடலே அவ்வாவ வடிவ மாக விருக்கின்றதல்லவா?”

“அககினி அஜாக்கிரலாயால் தன்னருகே வந்தவனை மாததிராம கூடா; அரசனென்னுமககினி கோபித்துக கொண்டாலே, அது தனதானிய புகதிரமித்திர கவத திராதியரையு மழிததுவிடும”

“அவ்வரசன் காரியாகாரியங்கனையுட, தனது சக திஷையுட, தேச காலங்கனையுட செயவவயாக ஆலோசித் தறிந்து, தருமஞ் சித்தித்தற் பொருட்டு, பல வடிவங் களை யெடுத்ததுக்கொள்ளுகிறான்”

மலையலகரம்.

திருப்படை நன்றை.

கூடாது.”

“அவ்வராஜன் எவன் அறிவில்லாமையால் துவேஷிக்
கின்றானோ, அவன் தானாகவே அழிந்து போகின்றான் ;
அரசனும் அவனழிவதைக்குறித்து ஆரோசிக்கின்றான்.”

“ஆகலால், அவ்வராஜன் எதனை யனுஷ்டிக்கவே
ண்டுமென்றும் எதனை நீக்கவேண்டுமென்றும் உத்தரவு
செய்கின்றானோ, அவ்வுத்தரவை ஒருவரும் தடுத்தல்
கூடாது.”

என்று மனுசுரம சாஸ்திரம் ஏழாவதுத்தியாயத்
திறி கூறுகின்றது.

திருவாய் மொழி.

“திருவுடை மன்னரைக் காணிற் றிருமலைக்
கண்டேனே யென்னும்.”

திருக்குறள்.

“வானோக்கி வாழு முககெல்லா மன்னவன்
கோளோக்கி வாழுவ் குடி.”

“ஔறகாக்கும் வையக மெல்லா மகனை
முறைகாக்கு முட்டாச் செயின்.”

புறநானூறு.

“மாண்ட, அறநூறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்.”

சீவகசிந்தாமணி.

“உறங்கு மாயினு மன்னவன் றன்னொளி
கறங்கு தெண்டிறை வையகங் காக்குமால்.”

பழமொழி.

“மறுமனத்த னல்லாத மாநலத்த வேந்தன்
உறுமனத்த னுகி யொழுகிற்—செறுமனத்தார்
பாயிரங் கூறிப் படைதொக்கா லென்செய்ப
ஆயிரங் காக்கைக்கோர் கல்.”

கம்பராமாயணம்.

“கோளு மைம்பொறி யுங்குறை யப்பொருள்
நாளுங் கண்டு நடுக்குறு நோன்மையின்
ஆளு மவ்வர சேயரசு”.

நீதிநெறிவிளக்கம்.

“மன்னர் புறங்கடை காத்து வறிதேயாம்
எந்நலங் காண்டுமென் றெள்ளற்க—பன்னொருநாள்
காத்தவை யெல்லாங் கடைமுறைபோய்க் கைகொடுத்து
வேத்தவையின் மிக்குச் செய்யும்.”

இப்பிரயோகங்கள் இங்கு நன்கு கவனித்தற் குரியனவாம்.

